

ANUL V

Nr. 31-32-33

IANUARIE-MARTIE

1976

Serie nouă

REVISTA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE A ELEVILOR LICEULUI „UNIREA” FOCSANI

REVISTA NOASTRĂ

— FONDATA IN 1912 —

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

Foști elevi ai Liceului „Unirea“

MIHAIL STERIADE, fiu de onoare al satului Soveja

Duminică, 3 august 1975, poetul Mihail STERIADE, directorul Centrului cultural românesc din Belgia, a fost oaspetele sovejenilor. Aici, într-un cadru festiv, tovarășul Ion Șerban, primarul comunei, i-a înmănat diploma de fiu de onoare al satului și de membru al Societății culturale „Simion Mehedinți”. Cu această ocazie, cunoscutul mesager al culturii și literaturii române a fost omagiat de prof. univ. dr. Gh. BULGAR, conf. univ. dr. Mihai DRĂGAN, cercetătorul Gh. GEANĂ și prof. Florica ALBU. Actorul Dinu IANCULESCU a citit din opera scriitorului.

Un interes deosebit a stîrnit expoziția „Aspecte din viața și opera lui Mihail Steriade”, realizată de Florin STERIADE, fratele poetului.

Dragi frați și surori,

Cînd am auzit că o să fiu numit fiu al Sovejei, mi-am spus: „O astfel de năzdrăvanie nu poate să ajungă decît într-un ținut unde miorița, oaia năzdrăvană, îmi transmite și mie mesajul poetic și mesajul baciului”. E o năzdrăvanie, pentru că dacă toți îmi sinteți frați și surori, eu vă sint la toți, cred, bunie. Dar domnul primar a închis ochii și a scris pe hîrtie numele meu. Îi mulțumesc, pentru că este părintele comunei. O altă mirare pentru mine: eu vă cunosc numai de 65 de ani, aveam 6 ani cînd am venit în ția dată; în 1930, am dat numele cărții mele, cum iluștrii mei colegi și cuvîntători v-au explicat — astăzi fiu renăscînd al Sovejei, fiindcă nu sint numai fiu al tatei și al mamei mele, dar și al acestui ținut. Ceea ce mă interesează pe mine, ceea ce am vrut să fac e ceea ce faceți fiecare în fiecare zi: dragostea de pămînt și recunoștința pe care o avem față de pămîntul, de cerul, de ceea ce ne înconjoară, fiindcă țara noastră e cu adevărat unică.

Astăzi, după atîtea decenii, mă găsesc într-o sală uluitor de frumoasă și în fața unui așa de numeros public. Ce baghetă magică s-a

INAUGURAREA CENTRULUI CULTURAL ROMÂNESC DE LA UNIVERSITATEA DIN LOUVAIN

Domnului profesor MIHAIL STERIADE

Directorul Centrului cultural românesc
de la Universitatea din Louvain

BELGIA

Cu prilejul ședinței inaugurale a Centrului cultural românesc de la Universitatea din Louvain, doresc să adresez calde felicitări și să transmit tuturor participanților la activitatea acestui așezământ un salut cordial.

Apreciez în mod deosebit interesul față de cultura românească manifestat în cadrul prestigioasei Universități din Louvain și consider că programul Centrului condus de dumneavoastră cu un înalt spirit de dăruire se înscrie, în chip fericit, în sensul preocupărilor nobile pentru mai buna cunoaștere reciprocă a popoarelor român și belgian, între care se dezvoltă relații de prietenie și strinsă conlucrare.

Cu aceste gânduri, vă rog să primiți urările mele de deplin succes în activitatea pe care o inaugurați, consacrată contribuțiilor specifice aduse la tezaurul valorilor spirituale ale umanității de o națiune atașată profund marilor idealuri de pace, progres și colaborare internațională.

NICOLAE CEAUȘESCU

Președintele

Republicii Socialiste România

BRUXELLES 28. — Corespondentul Agerpres transmite: În prezența unei numeroase asistențe alcătuite din personalități ale vieții politice, culturale și universitare din Belgia, marți a fost inaugurat Centrul cultural românesc de la Universitatea catolică din Louvain, una dintre cele mai prestigioase instituții de învățământ superior din Europa, de la a cărei înființare se împlinesc, în curînd, 550 de ani. Au participat, de asemenea, ministrul culturii, Henri Francois van Aal, rectorul Universității catolice din Louvain, E. Massaux, Eli Troclet, ministru de stat, președintele Asociației culturale Belgia—România, și Yves du Monceau, primarul localității Louvain-La Neuve, pe teritoriul căreia se află Centrul cultural românesc.

La deschiderea festivității, ambasadorul țării noastre la Bruxelles, Alexandru Lăzăreanu, a dat citire mesajului adresat de președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, directorului noului așezământ de cultură, Mihail Steriade, cu prilejul inaugurării. Mesajul a fost primit cu deosebită căldură și însuflețire de către asistență.

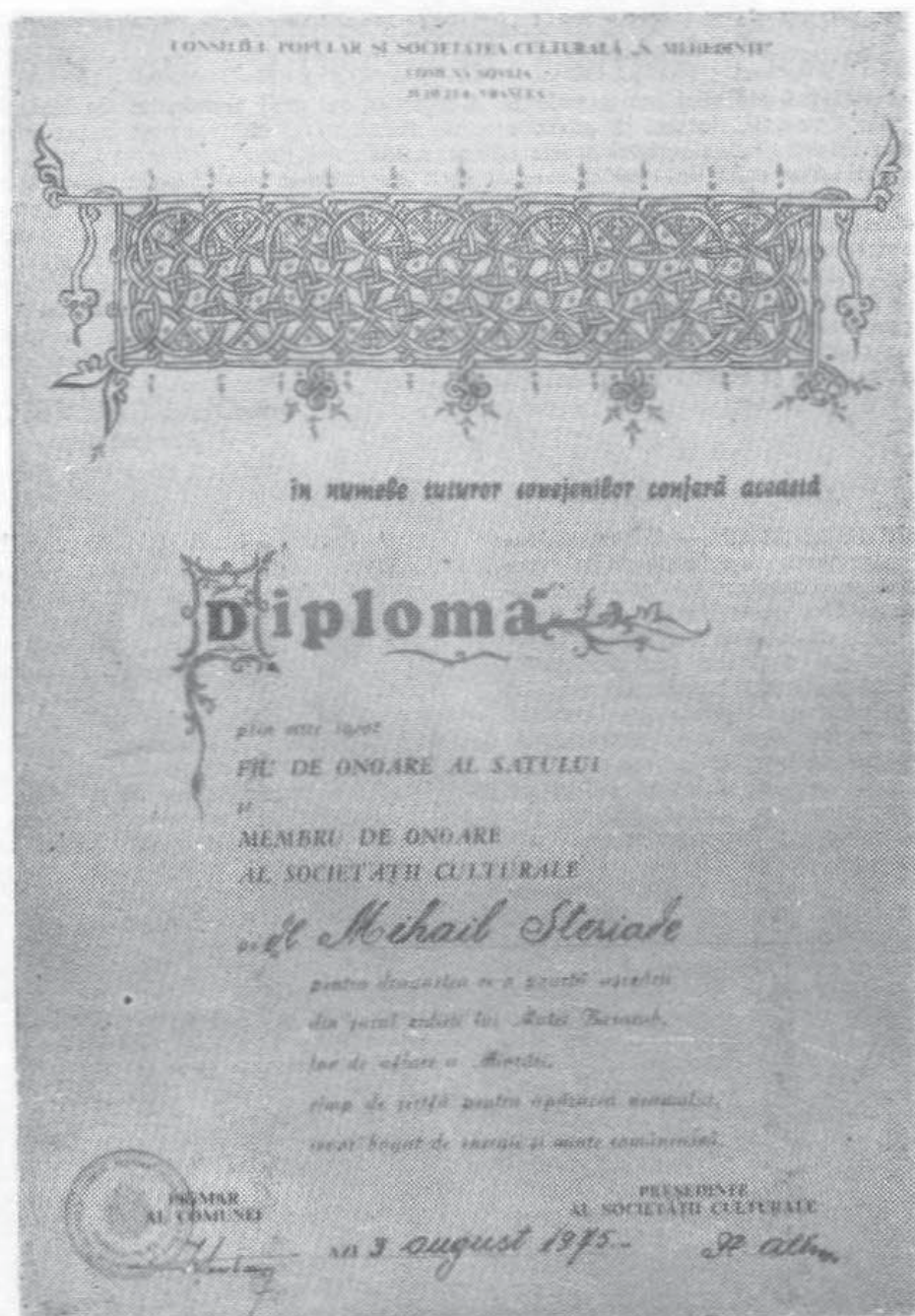
Au luat, de asemenea, cuvîntul Eli Troclet, profesorul M. Woitrin, vicerector al Universității, precum

și primarul localității Louvain-La Neuve. Subliniind însemnătatea creării Centrului cultural românesc pentru mai buna cunoaștere reciprocă dintre universitarii români și belgieni, dintre oamenii de cultură din cele două țări, vorbitorii au dat o înaltă prețuire activității depuse de tovarășul Nicolae Ceaușescu în direcția dezvoltării continue a relațiilor dintre România și Belgia, atenției permanente pe care a acordă culturii, vieții universitare, extinderii legăturilor pe multiple planuri dintre oamenii de cultură din întreaga lume, dintre intelectualii români și belgieni.

În cuvîntul său, Mihail Steriade, directorul Centrului cultural românesc, aducînd călduroase mulțumiri președintelui României pentru mesajul transmis, ca și pentru prețiosul sprijin moral și material acordat instituției inaugurate la Louvain, a arătat că activitatea în cadrul centrului se înscrie în tradiția înaltelor idealuri umaniste ale culturii naționale a poporului român și constituie o nouă punte de legătură între universitățile din România și Belgia pe terenul atât de fertil al cooperării și schimburilor de valori culturale și științifice.

„Scînteia“, nr. 10400, 29 ianuarie 1976

MIHAIL STERIADE,

fiu de onoare al satului Soveja

Gh. Bulgăr : Sărbătorind astăzi, pe poetul Mihail Steriade, noi omagiem unul dintre factorii cei mai dinamici ai spiritualității românești, care de aproape o jumătate de secol lucrează cu nestinsă râvnă pentru propagarea, pentru difuzarea culturii și a limbii române.

Sînt patru decenii și jumătate de cînd, în 1930, tînărul poet Steriade publica un volum care se intitula așa : „Soveja ou le retour du coeur” — „Soveja sau reîntoarcerea inimii” la izvoarele poeziei, la izvoarele spiritualității și ale culturii, la izvoarele obîrșiei noastre. Și inima poetului Mihail Steriade, timp de o jumătate de secol, n-a încetat să bată pentru acest pămînt și pentru această cultură. Cu greu s-ar mai găsi un alt exemplu de mai mare fidelitate, consecvență și dăruire pentru cultura noastră, pentru limba noastră, dintr-o inițiativă proprie, prin mijloace eroice proprii, continuînd să rămîna foarte român pînă să uimească pe toți intelectualii în mijlocul cărora trăiește de 50 de ani, în Apus. Este un caz unic în istoria culturii noastre contemporane, ca un poet singur, cu mijloacele lui să întemeieze, în Apus, într-un centru romanic de nobilă emulație culturală, el reprezentantul romanității orientale, un institut privat, care se numea „Mihai Eminescu”, o revistă pe spezele proprii, care să publice antologii din poezia română contemporană de mare valoare, dar și din cea mai nouă generație de poeți între 10 și 20 de ani. Se numește „Jurnal român al poetilor”. Foarte recent, Mihail Steriade, pe lângă cele 7 sau 10 volume de versuri, de publicații, antologii de folclor, făcînd cunoscut tezaurul folcloric de gîndire și simțire românească în Occident, ne-a dat cea admirabilă antologie neterminată a poeziei românești, în care cea mai strălucită generație de creatori se învecinează cu cea mai nouă. Cine în cultura noastră, dintre scriitori a avut această nobilă generozitate de a transmite, de a populariza, de a difuza în lume, traducîndu-i din românește în franțuzește pe cei mai tineri poeți? Tot recent, Mihail Steriade a întemeiat la Louvain, de

unde vine acum, acel Centru de cultură românească merit tocmai prin stimularea și dezvoltarea colaborării în viitor să facă o prezentă permanentă a României în Occidentul latin.

Despre Mihail Steriade ar fi foarte multe lucruri de spus. Din fericire pentru cel care vă vorbește sarcina lui este mult ușurată de fratele poetului, Florin Steriade, care v-a pus la dispoziție în hol o imagine fidelă și completă, de un rar devotament, a întregii activități și unde dv. puteți măsura cu acuitatea sensibilității dv. artistice de aici, rolul, difuzarea, prețuirea poetului Mihail Steriade la noi și în străinătate, în revistele și publicațiile noastre și cele străine.

M. Steriade este cel mai autentic și inspirat poet român în Occidentul latin, care, cu această stăruință uimitoare și cu această tinerețe, nu încetează să activeze pentru difuzarea în lume a limbii și culturii românești. Și poate că astăzi, nicăieri, în nici o parte, decît în opera lui nu sună mai convingător testamentul Văcărescului, această nobilă moștenire : „Cresterea limbii românești / Și-a patriei cinstire”.

Mihai Drăgan : Îmi revine plăcuta misiune ca, în numele comitetului de conducere al Asociației scriitorilor din Iași și al catedrei de literatură de la Facultatea de filologie a Universității „Al. I. Cuza”, să aduc un cald salut poetului și omului de cultură Mihail Steriade și în același timp, un omagiu de recunoștință pentru întinsa, nobila și exemplara sa activitate pusă în slujba popularizării poeziei și culturii românești în străinătate. Trebuie spus încă de la început că e dificil ca în cîteva cuvinte să poți cuprinde liniile esențiale ale personalității domniei sale, o personalitate atît de puternică și armonioasă, de înaltă intelectualitate, și, în al doilea rînd, o înaltă ținută morală din care izvorăște patriotismul domniei sale concretizat nu în vor-

(Continuare în pag. 480)

MIHAIL STERIADE,

(Urmare din pag. 479)

be, ci în temeuri și fapte, pentru care-i aducem recunoștința.

Domnia sa a publicat traduceri dintre cele mai apropiate și pot spune că, după umila mea părere, transunerile în franceză ale lui Mihail Steriade sînt cele mai frumoase. În același timp, a scris despre marii creatori români și în primul rînd despre Eminescu o carte ce denotă un critic subtil și totodată un cunosător al întregii poezii române. Pentru că a vorbi despre Eminescu înseamnă, de fapt, a vorbi și despre ceea ce este după Eminescu. Activitatea desfășurată în acest sens este, fără nici un fel de exagerare, o activitate a căreia nu-i putem găsi analogie și dacă astăzi Eminescu este atît de cunoscut în lume atunci trebuie să spunem că un rol fundamental l-a avut, în răs-pîndirea operei lui Eminescu, prin traduceri și studii, poetul și criticul, mi-aș îngădui să spun, Mihail Steriade. Activitatea sa se desfășoară sub flamura acestui zeu tutelar, care este Eminescu. Institutul privat de limbă și literatură „M. Eminescu”, „Jurnalul român al poezilor”, Asociația mondială a prietenilor lui Mihail Eminescu din Bruxelles, al cărei președinte este domnia sa, se desfășoară sub acest impuls și credință că prin Eminescu spiritualitatea românească ocupă și poate să ocupe, în condițiile oricărei exigențe, un loc dintre cele mai importante în ansamblul mondial de valori artistice și culturale. Ca profesor, vreau să aduc cel mai cald omagiu pentru activitatea didactică desfășurată de prof. univ. Mihail Steriade la Universitatea din Liège, în momentul de față la Universitatea din Louvain — Belgia, activitate concretizată în acțiuni diverse, fertile și de o valoare despre care nu ne putem da seama atît de bine, pentru că acțiunea ei este întinsă în spațiu și în timp.

Poetul Mihail Steriade este, prin armonia personalității sale, un clasic, un intelectual de ordine desăvîrșită și, prin inima și sufletul său, un poet care a vibrat și vibrează puternic la tot ceea ce vede și simte. Aceste două trăsături, în chip paradoxal, armonia clasică și

vibrația romantică, se îmbină în personalitatea domniei sale și cred că dacă am încerca să așezăm întreaga sa activitate sub cîteva referiri și simboluri, acestea mi se par două, care în cele din urmă se unesc sub stăpînirea suverană a poeziei: este vorba de un cult nestrămutat pentru poezia lui Mihail Eminescu, cult marcat chiar din epoca adolescenței, pe cînd era elev la Liceul „Unirea” din Focșani, unde în «Anuarul Societății literare „Gr. Alexandrescu”» a publicat un articol despre Eminescu^{*)} și prin cultul pentru Sovejă, înțelegînd prin aceasta un cult pentru geniul creator al poporului nostru, știind că Soveja este leagănul în care s-a născut „Miorița”, cea mai înaltă expresie a geniului artistic românesc. Aceste două dimensiuni fundamentale ale spiritului românesc sînt pasiunile statornice de peste cinci decenii ale poetului și omului de cultură Mihail Steriade, pasiuni care sînt stăpînite de un cult suveran pentru poezie și de o activitate pe acest tărîm exemplară din toate punctele de vedere. Domnia sa este un poet român și un poet român de expresie franceză, care a desfășurat o remarcabilă activitate. În același timp, a înțeles că noi nu putem fi cunoscuți în lume decît prin popularizarea marilor noastre valori.

Gheorghită Geană: Cel puțin prima parte a activității de creație poetică a lui Mihail Steriade este tulburată de un zbucium de înaltă elevație filozofică. Se vede conflictul dintre materie și spirit, între suflet și corp; poetul se simte un teren al acestui conflict, ființa sa este o arenă, pe care se petrece acest zbucium perpetuu între suflet și corp, între ceea ce este veșnic și ceea ce este trecător în ființa umană. De aici, statutul înalt problematic al poeziei lui Mihail Steriade.

Mihail Steriade este un mare cultivator de gînd românesc. Aici cred eu că se află miezul concepției fi-

^{*)} „Influența poeziei vechi asupra lui Eminescu” (Vezi R.n. nr. 6/1972).

fiu de onoare al satului Soveja

lozofice, într-un fel de idealism moral. E acceptabil să primești materialitatea drept cauză a tuturor cauzelor, dar în același timp să nu-ți faci un ideal în sine din lumea valorilor materiale. Adică, poetul Steriade putea să facă ceea ce a făcut: o activitate de propagandă de prim rang. Această activitate a făcut-o și sub emblema satului nostru, Soveja. Reamintim volumul „Soveja

ou le retour du coeur“, Editura „Soveja“, unde au apărut, printre altele, „Apropiere de un geniu: Eminescu“, „Jurnalul român al poezilor“. Aceasta semnifică faptul că Mihail Steriade și-a ales satul nostru drept un simbol al etnicului românesc, adică un simbol al pământului și al poporului român căruia nu a încetat niciodată să-i ducă dorul.

Cuvîntul lui MIHAIL STERIADE

(Urmare din pag. 476)

exercitat și asupra ținutului Vrancei ca astfel de lucruri să fie reale? Ei bine, îmi place și în fața dv., să exalte imaginea domnului Nicolae Ceausescu, pentru că în nici o țară din Occident, unde trăiesc de atîția ani, nu se acordă scrisului, sforțării artistice, muncii intelectuale, o astfel de atenție, nu se acordă condiții, pentru ca cel care este înzestrat de natură, să se exprime. La noi, imaginea acestei sensibilități nesfîrșite de cultură, de instruire m-a emoționat și, de fiecare dată, la reuniunile de poezie de la Knokke-Le Zoute, în Belgia, în fața reprezentanților poezilor din lumea întreagă, am dat, dau și o să mai dau ca pildă ceea ce se face în România.

Astăzi, aș vrea să remarc arta cu care d-l Ianculescu a pus în valoare modestele mele versuri. Are o artă perfectă, dar mai este și faptul că el însuși este poet. Și atunci există o afinitate și vă rog să căutați să-i citiți poemele și, înfruntînd, poate, dezaprobarea lui, vă dau numele culegerii, numele volumului „Argintatul peste“. Aș vrea să vină într-o zi și în Belgia, ca să arate și o altă fațetă a imensului nostru talent național.

Sfîrșesc și aduc cuvinte de mulțumire doamnei Albu, domnului primar, domnului Bulgăr, domnului Drăgan, tuturor care sînteți aicea; înțelegeți că inima mea nu este plină decît de recunoștință. Doamnei Bulgăr spunea că am mîntea rece și sufletul cald, eu vă spun: am

mîntea caldă și inima fierbinte. Dar eu sînt un om norocos și chiar ieri sorocul mi-a suris, pentru că, trecînd prin Focșani, unde am văzut pe acest devotat profesor, domnul Dima, care mă pune în valoare, am primit exemplare din ultimele numere ale „Revistei noastre“, revistă de mare ținută literară și culturală — și din întâmplare, pe cînd veneam de la Focșani la Soveja, am aflat că mica mea surioară, Mirela Samoilă, este poetă. Deci cuvîntul meu de încheiere, de mulțumire, de admirație, este să vă citesc poezia sa; fără să știu, ea a exprimat în cîteva linii ceea ce m-a legat, ceea ce mă leagă, ceea ce îmi dă curajul să-mi continui activitatea mea dincolo de hotarele României:

TARA

M-am întrebat cîndva:
Ce este țara?
Si-atunci Carpații mi-au răspuns
Că țara-i susur de izvoare,
Că-i codrul în amurguri,
Că-i vulturul ce zboară-n zare,
Iar Dunărea bătrînă
Mi-a spus că țara-i cîntul,
Că este tot vesmintul
De ape și păduri.
Mi-a spus un om
Ce e țara:
E sufletul din oameni,
E cîntecul din zăre,
E dragostea cînd semeni
Sămînta roditoare.

Dacă în traduceri mele, obișnuit cu piscurile în jurul acestei localități și cu înălțimile Zboina, Răchitașu etc., m-am agățat de piscurile poeziei românești, de un timp încoace mă dedau cu totul noilor talente, geniilor de mîine.

Vă mulțumesc!

(Texte prescurtate, înregistrate pe bandă magnetică)

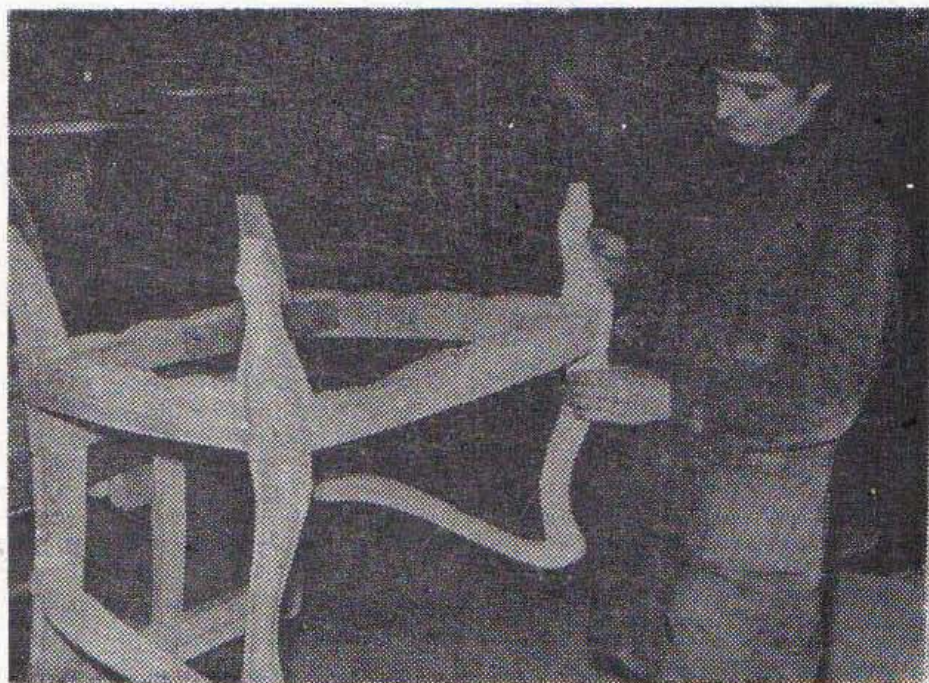
Reporterii revistei în întreprinderi ale municipiului, în prima zi de muncă a noului cincinal

MAȘINILE PRODUC, DAR RĂSPUNDEREA OAMENILOR NU SCADE

5 ianuarie 1976. Zi de vacanță pentru noi și de muncă intensă pentru alții. Zi ca oricare alta și totuși cu un simț de inedit: aduce cu ea verva și dorința unei revoluții: revoluția tehnico-științifică; inaugurează un nou cincinal: 1976-1980.

Mașina oprește în fața porților închise. Ne așteptăm la câteva minute bune de plictiseală. Dar scurta intervenție a coordonatorului revistei amintește oamenilor de aici că sîntem așteptați. În câteva clipe, ne aflăm în fața tovarășului Puiu Stan, șef de secție în cadrul C.P.L.-ului Focșani. Amabilul nostru îndrumător ne poartă pe nesimțite prin cele cinci sectoare ale procesului de fabricație a P.F.L.: sectorul de tocare, de defibrare, de uscarea, de presare și de depozitare.

Iată prin câte „chinuri” trece o bucată de lemn odată ajunsă în sectorul de tocare, pentru ca, în cele din urmă, să fie lăsată să se odihnească în sectorul final, cel de depozitare. Tocată mărunt, aceasta trece prin conducte în sec-

torul în care este transformată într-un praf fin, pe care cu toții îl numim rumeguș. Pupitrul automat care funcționează în acest sector este de fabricație străină, concurat fiind însă de mașinile produse de specialiștii români, aflate în sectorul următor. După o serie de etape tehnologice, rumegușul perfect uscat este trecut în sectorul de presare, ultimul „chin” la care este supusă bucățița de lemn. Pupitrul general de comandă supraveghează întreg procesul tehnologic. Dar lipsa unui singur muncitor, din cei 40 care controlează mașinile, poate opri întregul flux tehnologic.

Cu amabilitate, tovarășul **Gh. Stan**, directorul întreprinderii, ne acordă primul interviu din acest an.

— Ce sentiment vă stăpânește?

— De mândrie, dar și de foarte mare răspundere.

— De unde este adus materialul lemnos?

— 100 % din Vrancea.

— În care țări sînt exportate produsele fabricii?

— În Austria, Belgia, Franța, R.F.G., U.R.S.S. 80 % din ceea ce realizăm pleacă pe alte meridiane ale globului.

— Am vizitat atelierul de mobilă sculptată condus de tov. ing. Iosif Schiller. Ne-ați putea spune ce tipuri ies de aici?

— E vorba de stilurile: medieval, baroc, gotic, Ludovic al XV-lea, toate lucrate în stejar masiv. Valoarea unei garnituri complete se apropie de 200.000 lei.

— Ce satisfacții a avut colectivul condus de dv. la sfîrșitul anului trecut?

— Cincinalul realizat la 17 septembrie 1975, exportul onorat la timp, oamenii și-au îmbogățit experiența.

— Noul cincinal va putea fi realizat?

— Sîntem convinși. Totul a fost calculat cu grijă, s-au făcut lucrări de investiții, iar muncitorii sînt pregătiți pentru utilajele noi.

— Ce-ați dori să se îmbunătățească în următorii 5 ani?

— Ritmicitatea producției, calitatea, disciplina.

— Vă dorim mult succes!

— Iar eu vă mulțumesc!

— Și noi.

Ieșim. Ne aflăm iarăși în fața porților deschise. Mașina pornește.

O ultimă privire asupra mărețului ansamblu de clădiri moderne, unde oamenii — majoritatea tineri — își pun inteligența și pasiunea în folosul societății.

Media de vîrstă :

23 DE ANI

Ponderea femeilor :

82 LA SUTĂ

Vizita noastră continuă la **Întreprinderea de confecții Focșani**. De aceeași călduroasă primire, ne bucurăm și aici. Sînt de față tovarășii **Nicolae Lungoci**, directorul fabricii, **Ioana Farcaș**, secretara comitetului de partid, și **Maria Tudor**, președinta comitetului de sindicat.

Întrebări din diferite unghiuri :

— Tovarășe director, care este problema cheie în viața întreprinderii?

— Pregătirea profesională. Fabrica noastră ocupă locul al III-lea în țară în industria confecțiilor, constituind un obiectiv foarte important. Are 4.500 de angajați, dintre care 4.000 sînt tineri, media de vîrstă fiind destul de fragedă: 23 de ani.

— Ponderea femeilor?

— 82 %.

— Însușirea cunoștințelor se reflectă în activitatea muncitorilor?

— Da, dar cum moda se schimbă foarte rapid, tot rapid trebuie să te adaptezi cerințelor ei. Aici nu se lucrează după formule, aici meseria este o artă!

— Cum este organizat procesul de producție?

— Munca pe echipe a fost înlăturată. Fiecare lucrător execută doar o fază din întregul proces tehnologic. Astfel, la un costum bărbătesc lucrează 125 de muncitori, iar la o rochie — 37.

(Mai tîrziu, în secția a II-a, aveam să vedem pe o lozincă adevăratu minune: „Într-un minut, se realizează 4 costume, 10 rochii și un palton în valoare de 4.300 lei”).

— Absolvenții de liceu sînt adaptabili?

(Continuare în pag. 484)

(Urmare din pag. 483)

— Sigur că da. Mai mult, le creăm condiții pentru a-și continua studiile.

— Care-i forța tehnică?

— 21 de ingineri, 18 economiști și peste 120 de specialiști cu calificare medie.

— Rezultate deosebite?

— Cincinalul trecut a fost îndeplinit în 4 ani și 10 zile, aducând astfel un **beneficiu de 800 000 lei** peste plan.

— Într-adevăr, e o mare realizare. Cum se explică?

— În frunte, s-au situat cei 1 300

de comuniști din fabrică — intervine tovarășa Ioana Farcaș. Munca politică intensă a avut un rol mobilizator demonstrând însăși menirea organizației de partid.

Vizităm întreprinderea. Parcă ne aflăm într-un stup de albine. Cu forțe noi, harnicul colectiv a pornit bătălia pentru realizarea noului cincinal. Ne adresăm muncitoarei fruntașe Jenica Burcă:

— Cu ce gânduri porniți la acest început de drum?

— Nu-i un început, ci o continuitate. Vrem să realizăm și noul cincinal înainte de vreme.

— Spor la muncă și tradiționalul „La mulți ani!”

„ORIUNDE EXISTĂ UN STRUNG, CUȚITELE SALE POARTĂ MARCA FABRICII NOASTRE”

I.D.S.M.S.A. Focșani este una dintre cele două întreprinderi de acest gen din țară. Prin labirintul imensei hale, sintem conduși de tehnologul șef, tovarășul ing. **Gh. Emandii**. În linii mari, ne explică întreaga schemă de producție, care se desfășoară sub ochii noștri iscoditori.

În secția de prelucrări la rece,

ne oprim în fața bancului de iuciu al comunistului **Traian Căuia**, sculer-matrițer:

— Ca fruntaș, căror aspecte legate de producție credeți că va trebui să le acordați o atenție specială?

— Cuvântul care se impune de la sine este **calitatea**, condiționată de o serie de factori care contri-

buie la realizarea unor piese și utilaje întru totul corespunzătoare cerințelor beneficiarilor. Dintre acești factori am putea enumera: controlul interfazic, verificarea înainte de tratament și montaj, combinate cu sporirea exigenței fiecărui muncitor față de tot ceea ce se creează.

În secția de mecanică fină se lucrează piese cu o precizie de ordinul sutimilor de micron. Aflăm cu satisfacție că, la mașinile de înaltă tehnicitate existente aici, învață elevi ca noi, care, efectuându-și practica, se integrează treptat în producție.

Vizita se încheie cu un dialog, pe care-l purtăm cu tovarășul director adjunct **Ioan Chirescu**:

— Anul care a început și întregul cincinal vor însemna momente importante pentru întreprinderea noastră. În primul rând, intrarea în funcțiune, pe lângă cele existente, a unei noi capacități de producție, pe o suprafață de 4000 rap. Aceasta se va realiza concomitent cu atingerea tuturor parametrilor proiectați. În graiul cifrelor, înseamnă o producție de 2,5 ori mai mare la sfârșitul cincinului.

— Ce ne puteți spune despre tinerii care muncesc aici, precum și despre integrarea noilor veniți?

— În unitatea noastră, media de vîrstă este de 22 de ani. Califi-

carea la locul de muncă ne va asigura o parte din forța de muncă necesară. Tinerii se încadrează încă din timpul practicii (mă refer la elevii grupului școlar cu profil, din Focșani). Mai greu se adaptează absolvenții institutelor de învățămînt superior.

— Cu ce întreprinderi aveți relații?

— Sîntem mîndri că, oriunde există un strung, cuțitele sale poartă marca fabricii noastre. Bineînțeles, asta obligă.

Da, obligă, tovarășe Chirescu, și de aceea noi vă urăm succes în cincinalul revoluției tehnico-științifice!

1. Adriana ANGHELACHE,
anul IV A

Adriana PELIN,
anul IV A

2. Mihaela POPESCU,
anul I C

Viola-Valerica BRAN,
anul I C

3. Adrian LUNGU,
anul IV A

Gabriel DULCU,
anul IV A

Foto : Adrian GROZEA,
anul IV A

Dintre sute de catarge

Un nume :

VIOREL GULICIUC

Un tânăr neliniștit, preocupat, sociabil, vesel, deschis și sincer, talentat, conștient de talentul său, neîndeajuns, până acum, de șlefuit, care trezește multe speranțe, acesta este Viorel Guliciuc. El este elev în anul III, la Liceul „Ștefan cel Mare” din Suceava și frecventează cenaclul literar „Simion Florea Marian”. Pe acest adolescent de 17 ani vi-l prezentăm deocamdată, prin poemul „Zbor”.

Zbor

*Mă chemi cu glas nocturn, să-ți
împlinesc botezul... Sînt plin de fum,
iubito... ca o țigară stinsă și-n piept,
electric, miezul albastru al iubirii îmi
frînge pîinea serii, într-un morman de
cer. Sînt plin de fum, iubito... Tămîia
îmi îneacă dorul albastru, în privire...
Lumina-mi împlinește sărutul printre
gene și simț cătușa lumii încinsă și
eternă. Sînt plin de fum, iubito, ca
o țigară stinsă... dar ard în mine doine
și-n piept îmi cresc egale, cuvintele-ngropate
într-un refren nebun : sînt plin de fum, iubito,
...sînt plin de fum, dar zbor...*

Basorelief

*Din orele sparte,
Cu cearcâne captive de sensuri,
Scrișnesc
Înghețate
Pietrele — clipe
Tobe se sparg în cuvinte...
Ore strivite...
În nopți de vînturi cu degete-timpl
Se sting în cupole de ani.*

Dumitru PETRIȘOR,
Liceul pedagogic — Focșani

Dintre sute de catarge

Bălcescu

Bălcescu a rămas
 În timp
 Cu hrisoave cărunte,
 Cu viteji și eroi.
 Bălcescu a rămas
 Acolo,
 Să dăltuiască monumente
 De foc
 Iubirii de țară.

Bălcescu a rămas
 Aici,
 În țărîna acestui eroic
 Izlaz,
 În țărîna aceasta mănoasă

Ce-ți desfată privirea
 Cu aurul
 Spicelor.
 Bălcescu este aici,
 În mătasea acestui măreț
 Tricolor
 Pe care l-a numit simplu:
 România.
 Bălcescu va rămîne
 Aici,
 În această țărîină
 Și-n acest tricolor.
 Bălcescu va rămîne
 De-a pururi
 Aici,
 Pe această înfinită coloană
 A istoriei.

Mirela SAMOILĂ
 Soveja

DEBUT

Adolescență

Aprilie dăruise ultima lui zi.

Pe cer, soarele era în toată strălucirea sa. Îi plăcea să se plimbe prin pădurice. Privi atent în jur și văzu că o înconjurau copaci bătrîni, împovărați de greutatea anilor, dar și alții tineri, neștiutori.

Adieri ușoare purtau cu ele mireasma reavănă a tufelor de ferigă.

Iarba moale și verde, minunatele floricele de toate felurile, trilurile păsărelelor neastîmpărate, aparițiile patetice ale micilor urecheați — toate o făceau să uite și de ea însăși.

Cînd își îndreptă privirile în sus, văzu cerul azuriu și razele zglobii care se strecurau printre frunzele abia tremurînde. Cuprinse cu privirea întregul peisaj. Cîteva clipe rămase nemîșcată contemplînd natura atît de grandioasă și totodată plină de grație.

Rătăci cu sufletul plin de încîntare, cuprinsă de o dulce nostalgie.

Se opri într-un tîrziu, sprijinindu-se de un copac, își lăsă capul pe spate și închise ochii ascultînd pădurea.

Oare ce spunea? Greu de răspuns.

Un zgomot abia perceptibil se auzi undeva, înaintea ei.

Un zimbet îi lumină chipul.

Privirile lor se întîlniră într-o scîlipire de tacită exuberanță.

Mulțumirea, bucuria le inunda fețele. Rămăseră așa cîteva momente pentru ca mai apoi să se cufunde în verdele crud al naturii...

Paula CRISTIAN,
 anul II C

LICEUL „UNIREA“ LA 110 ANI

La numai șapte ani după săvârșirea actului Unirii Principatelor Române, lua ființă la Focșani, oraș situat pe fostul hotar dintre cele două țări surori, gimnaziul cu o singură clasă și cu un singur profesor în persoana lui Ștefan Neagoie, care este numit și director prin decretul domnesc nr. 1745 din 23 decembrie 1865. Solemnitatea inaugurării cursurilor se face la 7 ianuarie 1866. Este data când, de fapt, începe activitatea gimnaziului. Se crede că pînă la detronarea lui Cuza Vodă, gimnaziul a purtat numele de „Alexandru Ioan I“.

Școala avea la acea dată 50 de elevi și un singur profesor, Ștefan Neagoie, care preda toate materiile și făcea și oficiul de director. Localul era o casă particulară a Sultanei Miloș. De la un an altul numărul claselor a crescut și gimnaziul a funcționat în diferite localuri particulare trecînd prin momente dramatice care puneau în joc însăși existența școlii abia înființată.

În anul 1899, este pus la dispoziția liceului (clasele I-VII) actualul local ridicat după proiectul arhitectului Baicoyanu.

În cataloagele liceului figurează foștii elevi care au devenit personalități de seamă a' e științei și culturii românești, ca de exemplu: Anghel Saligny, Duiliu Zamfirescu, Mihail Steriade, Ion Diaconu, iar printre profesori cităm cîteva nume: Ovid Densușianu, I. A. Bessarabescu, Bogdan Duică, Constantin Giurescu, I. M. Pașcu, Ion Diaconu și alții. Mulți din foștii elevi au devenit străluciți profesori ai Liceului „Unirea“, contribuind prin competență și comportare exemplară la ridicarea prestigiului acestui lăcaș de cultură.

La 110 ani de la înființare, Liceul „Unirea“ din Focșani este cea mai mare școală din județul Vrancea cu un efectiv de peste 2000 elevi cuprinși în învățămîntul primar, gimnazial, în anii I-IV liceu, curs de zi și seral, instruiți și educați de 81 de cadre didactice și un însemnat număr de maiștri-instructori care, împreună, asigură aplicarea în viață a sarcinilor relexite din documentele P.C.R. privind dezvoltarea și perfecționarea învățămîntului în țara noastră.

În anii din urmă, școala a fost înzestrată cu cinci laboratoare de chimie, fizică, biologie, cu laborator fonic, cu două ateliere pentru clasele V-VIII etc.

Au fost organizate prin mijloace proprii cabinete pentru matematică, chimie, fizică, biologie, literatură. Biblioteca liceului dispune de 23000 cărți, din care 6300 fac parte din fondul documentar. Pentru reparațiile capitale și introducerea încălzirii centrale a fost alocată prin grija Consiliului popular județean suma de peste 1 milion și jumătate lei.

Localul liceului dispune de 32 săli de clasă și o sală de festivități cu peste 700 locuri, iar în curtea școlii sînt amenajate baze sportive și un frumos parc cu o suprafață de peste 500 mp.

Aceste condiții și altele care vor fi create în anii ce vin ne permit să continuăm pe o treaptă superioară valoroasele tradiții ale acestui liceu centenar.

PROF. NECULAI CHIFAN,

DIRECTORUL LICEULUI „UNIREA“

Chinuit de întâmplarea pe care v-am povestit-o în numărul trecut, în puținele zile cât am mai stat la Focșani, m-am gândit ca, pentru cei care peste ani se vor interesa de conducerii de slovă românească plecați de pe meleagurile Vrancei, să alcătuiesc o creștometie cuprinzătoare, între copertile căreia cercetătorul dornic să petreacă un ceas de vreme la un ospăț de taină cu înaintașii lui, să poată s-o facă. În scopul împlinirii acestui gând am stat de vorbă cu bătrînul I. M. Dumitrescu ce trecea hotarul a opt decenii, cu poetul Virgil Huzum și cu umbra palidă a celui ce fusese Pavel Nedelcu. (Acesta, prin anii '35-'36, alcătuieste o „Antologie a morții“, o cuprinzătoare carte în care adunase toate poeziile despre moarte din operele poezilor români. Antologia era încheiată, dar nu știu pe unde va fi rămas la moartea sa; după cum nu știu ce se va fi ales de volumul de poeme „Cartea vibrațiilor“, și de un roman scris în colaborare cu Alexandru Călinescu).

Antologia proiectată atunci, cu un sfert de veac în urmă, a rămas un gând neîmplinit, deși în mape se adunase o oarecare parte din material. La reluarea ideii acum aproximativ șapte ani, i-am invitat să colaboreze la această himeră pe poetul Virgil Huzum și pe Victor Crăciun, directorul programelor de la Televiziune.

În acest sens am emis niște chestionare la care am primit un anumit număr de răspunsuri. Dar împrejurări neprielnice au făcut ca lucrul să se oprească iarăși.

Nădăjduiesc ca în curînd, cu inimoasa și competentă colaborare a doi profesori din Focșani — e vorba de profesorii Petrache Dima și Ion Leu, această frescă sacră a Vrancei să se îplinească.

Revenind la icoanele dragi ale tinereții mele de cînd m-am tocmit slugă fără simbrie la Curțile-Slovelor — aș vrea să rechem din Împărăția-Umbrelor, chipurile cîtorva înaintași, așa cum i-a fixat retina adolescentului de atunci și cum le-a transmis amintirea celui de azi, ajuns la vîrsta aducerilor aminte.

În jurul anilor 1930, în diminețile de vară, cînd răcoarea mai stăruia pe sub umbrele castanilor din grădina publică, pe o bancă de pe aleea chioșcului muzicii militare, venea și se odihnea pe una și aceeași bancă, un bătrîn sfios și firav, îmbrăcat într-un costum de culoare neagră, cu lavalieră neagră la gît, iar sub braț o gazetă sau o carte. Un bătrîn modest care se strecura în paradisul de răcoare al parcului și pe care, pînă veneau brumele toamnei, îl vedeam deseori, citind absent, străin de forfota celor din jur. Nu știam cine e, dar într-o zi l-am întîlnit pe stradă însoțit de Viorel Ciocirlan, învățător la Păunești, care în vara lui 1929 mă meditase ajutîndu-mă să sar peste o corigență la matematici, la profesorul Costache Diaconescu.

(Continuare în pag. 510)

Scriitori focșăneni de altădată^(II)

de

ION LARIAN POSTOLACHE

Din activitatea U.T.C...

TABARA DE LA SIBIU

Între 22-29 decembrie 1975, în străvechea așezare a Sibiului și-au dat întâlnire 460 de secretari ai organizațiilor U.T.C. de la liceele real-umaniste din toată țara, în tabăra organizată de C.C. al U.T.C.

În aceeași perioadă, au fost organizate tabere de instruire și la Brașov și Ploiești pentru secretarii din liceele industriale, pedagogice și economice.

De pe agenda zilnică de lucru a secretarilor din tabăra de la Sibiu, nu au lipsit dezbaterile, vizitele la întreprinderile și fabricile din oraș, activitățile sportive, fiecare zi de muncă încheindu-se printr-un program artistic prezentat de grupele de servicii, urmat de dans.

Am făcut vizite interesante la fabricile „Flamura Roșie” și „Balanța” din Sibiu și la Fabrica de covoare de la Cisnădie. Bineînțeles că și noi, asemenea oricărui călător ce trece prin Sibiu, ne-am îndreptat pașii spre Muzeul Brukerthal, spre turnul care-l străjuiește și am trecut „Podul mincișilor”,

care nici măcar nu s-a clintit când am pășit peste el.

Conducerea taberei a organizat vizionarea unei piese de teatru, intitulată „Menajera”, prezentată de o trupă a Teatrului din Sibiu, urmată de discuții cu actorii pe marginea subiectului piesei prezentate. După două zile, cei din tabără am prezentat un program artistic la Casa de cultură a sindicatelor, program la care au fost invitați și interpreții „Menajerei”, cu care am continuat discuțiile pe o temă mai vastă (poezie, muzică, film).

După închiderea festivă a taberei, odată cu ultimul careu (când celor ce s-au evidențiat li s-au înmănat diplome și premii), ne-am luat rămas bun unii de la alții, cu speranța că ne vom mai întâlni și în viitoarele tabere, după care unii s-au îndreptat spre gară, iar alții cu autocarele spre Brașov, unde am petrecut revelionul în tovărășia celor din taberele de la Brașov și Ploiești.

Tiberiu LOGHIN,

secretarul comitetului U.T.C.

...și a pionierilor

MICII ATEI

Ultima dezbatere organizată de unitatea de pionieri din școala noastră a avut ca temă „Știința și religia”. Referatul prezentat de elevul Radu Nagler, clasa a VII-a B, a scos în evidență lupta de veacuri a oamenilor de știință împotriva credinței în forțe supranaturale. Expunerea a fost însoțită de diapozitive reprezentând personalități de seamă ale culturii, științei și tehnicii, precum și părerile lor despre religie.

Mihaela LEU,

clasa a VII-a B

comandant-pionier de unitate

Istorie literară

IOAN SLAVICI și lupta pentru unitatea culturală*)

Există opinia, foarte răspândită, potrivit căreia Ioan Slavici și-ar fi început lupta pentru unitatea culturală în coloanele ziarului **Tribuna** din Sibiu, înființat în 1884 și condus de el aproape un deceniu. Slavici ar fi inserat pe frontispiciul ziarului său, susțin unii istorici literari, și lozincă sub care lupta pentru unitatea culturală: „Soarele pentru toți românii la București răsare”. Sintem, și într-un caz și în altul, foarte departe de adevăr.

Ioan Slavici intră în lupta pentru unitatea culturală încă în anii studenției de la Viena (1869—1872), odată cu Eminescu. Expresia cea mai elocventă a orientării lor politice o constituie Serbarea și Congresul studențesc de la Putna, din august 1871. În apelurile către public, semnate de Slavici — și unele dintre ele și de Eminescu — întâlnim primele mărturii cu privire la lupta lor pentru unitatea culturală. „Națiunea română voiește cultură — se spune în unul din apelurile din 12 iulie 1871 — și cultura ei trebuie să fie una omogenă la Prut și la Someș, omogenă în sinul Carpaților cărunți și pe malurile umede ale Dunării bătrâne”. Serbarea de la Putna întrunește studențimea studioasă din toate provinciile locuite de români. Slavici, ca președinte al comitetului de organizare a serbării, salută participanții la festivitate în numele tuturor românilor. „Vă salut românilor — spune el — din cîteși patru unghiurile. Vă salut la mormîntul lui Ștefan cel Mare; umbra eroului să privegheze peste noi și să ne conducă la adevărul speranțelor noastre”.

Acțiunile pentru înfăptuirea unității culturale, de felul serbării de la Putna, apar ca forme sub care românii de sub stăpîniri străine duceau lupta pentru desăvîrșirea unității statului național român. Nimic nu ilustrează mai bine acest lucru decît hotărîrea pe care o iau studenții la Putna, ca viitorul lor congres să se țină la Turda. Congresul ar fi fost, dacă s-ar fi putut ține, o gloriificare a lui Mihai Viteazul, domnitorul care a înfăptuit prima unire politică a țărilor românești.

A doua etapă în lupta lui Slavici pentru unitatea culturală se circumscrie între anii 1874—1884. Între hotărîrile congresului de la Putna figurează și întemeierea unui ziar politic la Sibiu, a cărui conducere să o ia Slavici. Împrejurările nu sînt prielnice și Slavici caută să facă din **Telegraful român** din Sibiu organul de presă al susținătorilor

dr. D. VATAMANIUC

(Continuare în pag. 504)

*) Comunicare prezentată în cadrul simpozionului desfășurat la Liceul „Unirea”, la 24 octombrie 1975, cu prilejul împlinirii unei jumătăți de veac de la moartea scriitorului.

Istorie literară

Testamentul lui AL. O. TEODOREANU (PĂSTOREL)

De la un scriitor, indiferent de ce mărime este, trebuie să ne intereseze totul, dar absolut tot ce ține de naștere, formație, activitate literară sau obștească și moarte. Ultimul document, pe care îl lasă un „artist al verbului”, este testamentul. Istoria noastră literară cunoaște câteva specimene de acest fel, care sînt emoționante *piese-cheie*, ce vin să contureze și mai puternic personalitatea scriitorului respectiv. Evident, aceste texte au o importanță covârșitoare în ceea ce privește destinul cărților și manuscriselor scriitorului în cauză. În periodice sau în volume, s-a publicat testamentul lui Costache Conachi, Damaschin Bojincă, Nicolae Bălcescu, Alexandru Odobescu, Bogdan Petriceicu Hașdeu, Titu Maiorescu, Vasile Alecsandri, Alexandru Macedonski, Ovid Densusianu, Vasile Pârvan, Elena Văcărescu, George Călinescu, Tudor Pamfilie și al altora.

Testamentul lui Al. O. Teodoreanu este alcătuit după regulile clasice, fiind lapidar și aruncînd o lumină favorabilă asupra seriozității mucalității de la „Glasul patriei”.

Peste trei zile de la întocmirea acestui minuscul testament, respectiv la 15 martie 1964, ora 5 dimineața, autorul **Hronicului Măscăriciului Vălătuc**, trecea în posteritate, lăsînd o operă viabilă, incântătoare, plină de parfumuri cronicherești, merită să incite la recitări și discuții. Acest ultim text, deși nefiind olograf, dar reprezentînd dorința cea de pe urmă a autorului, se adaugă operei, pe care o așteptăm, cît mai curînd, într-o ediție critică și științifică alcătuită. Mulțumesc pe această cale venerabilului nostru prieten, Adrian Burdariu, apropiat al lui Păstorel, pentru că a avut amabilitatea de a ne comunica acest document.

N. SCURTU

TESTAMENT

Subsemnatul Teodoreanu O. Alexandru-Păstorel, domiciliat în București, str. Vasile Lascăr, nr. 40, raionul 1 Mai, pentru cazul încetării mele din viață, dispun următoarele:

În lipsă de descendenți și părinți în viață las soției mele Teodoreanu Maria-Marta, cu același domiciliu, toată averea mea mobilă și imobilă ce se va găsi în ființă la data încetării mele din viață și pe care o institui legatară universală. Am luat cunoștință de dispozițiunile art(icolului) 30 din codul familiei. Redactat și dactilografiat, în 3 exemplare, la Notariatul de Stat al Raionului 1 Mai, azi 12 martie 1964.

Vacanța '75

Înfruntînd ploaia și frigul...

Intrată încă de pe acum în tradiție, populara tabără de muncă și odihnă de la Lepșa a fost gazdă bună grupului de tineri entuziaști ai liceului nostru, uteciști ai anilor II, III și IV.

Timp de 2 săptămîni, mobilizat sub conducerea tovarășilor profesori Vasile Stan și Mihai Hanagic, bravul colectiv a participat cu hărnicie și abnegație la activitatea de decoplesire a puieților. Dispunînd de condiții de cazare și masă mult îmbunătățite, față de anii precedenți, cei 30 au avut de înfruntat însă greutățile impuse de timpul deosebit de nefavorabil, la acestea adăugîndu-se și surplusul de efort necesitat de munca propriuzisă. Ploaia, frigul nu au putut însă „răci” elanul tineresc care i-a animat pe reprezentanții liceului nostru, aceștia dînd dovadă de adevărată bărbăție, disciplină și o mare putere de muncă. Cele 2 săptămîni petrecute sub aerul tare de munte, în mireasma plăcută a brazilor, au constituit pentru fiecare un prilej

de a-și fortifica organismul, de a-și testa energia, capacitatea de mobilizare și efort, în plus, voioșia, buna dispoziție au creat un climat deosebit de plăcut pentru recreare și distracție.

Rezultate foarte frumoase au încununat orele de odihnă activă petrecute de elevii liceului nostru în tabăra de la Lepșa și concretizate în cele 30 de hectare de puieți decoplesii, cu 10 hectare mai mult decît era prevăzut. În seara focului de tabără, cei mai buni dintre cei mai buni au fost răsplătiți cu frumoase premii, încununare a conștiinciozității în muncă. Dar adevărații cîștigători au fost toți cei 30 porniți pe cărările însoțite ale vacanței cu destinația Lepșa, tabără de muncă și odihnă, lăudabilă inițiativă a liceului nostru, încadrată într-un larg complex educațional cu o deosebită amploare în rîndul tineretului patriei noastre.

Dan DECIU
anul II B

MONOGRAFIA LICEULUI „UNIREA” (VI)

Materialul didactic și biblioteca

Ne închipuim care putea fi zestrea materială a gimnaziului la începuturile sale. Întocmai ca o familie tină, de curind încropită, gimnaziul din Focșani a început — cum se spune — de la ac.

Am văzut încă de la începutul studiului nostru ce mobilier și-a putut confecționa tină școală așa ca să poată semăna cit de cit cu o instituție de învățămînt de talia unui gimnaziu de pe atunci. Încetul cu încetul, prin grija directorului și profesorilor, s-a putut agonisi materialul didactic necesar predării și însușirii cunoștințelor de diferite materii. Izvoarele documentare de care ne-am servit atestă drumul greu al obținerii unui asemenea material didactic.

La 4 septembrie 1868, directorul gimnaziului se plînge primăriei că gimnaziul din Focșani „se află într-o stare ca nici un alt institut din țară, neavînd nici măcar ornice și clopot, obiecte care sînt atât de necesare pentru disciplina și progresul unei școli” (dosar 14/1868). După o lună, la 4 octombrie 1868, directorul arată necesitatea de a se procura „aparate și instrumente fizicale, precum și alte obiecte chimice”, în valoare de 3000 lei noi. El compară — din acest punct de vedere, adică al existenței materialului didactic — Focșanii cu Birladul și „alte orașe cu gimnaziu”, arătînd starea de inferioritate în care se găsește orașul Focșani.

La 2 decembrie 1869, directorul gimnaziului roagă primăria să-i comunice dacă în buget există suma de 2000 lei, în vederea organizării unui cabinet de fizică și a unei biblioteci. Se adaugă: „iar pe de altă parte spre a ne înțelege asupra obiectelor celor mai neapărat necesare, ca astfel să le putem comisiona cit mai neîntîrziat sau din Praga sau din Dresda, unde, după informațiile sigure ce am, instrumentele de optică ar fi cu mult mai ieftine” (dosar 19/1869). Primăria răspunde că pentru anul respectiv nu dispune de acești bani; poate, pentru anul următor!

La 29 septembrie 1871, directorul face un apel patetic membrilor comisiei interimare de la conducerea primăriei Focșani, în legătură cu necesitatea ce are gimnaziul pentru un cabinet de fizică. „Astăzi, domnilor membri, acest gimnaziu simte o mare nevoie de înființarea unui cabinet de fizică și a unui muzeu pentru științele naturale, spre a facilita studiul elevilor și a-l face mai practic; și fiindcă în timp de 6 ani de la fundarea sa și pînă astăzi, încă nu posedă măcar aparatele cele mai necesare, de aceea subsemnatul... propune:

— Să se înscrie în bugetul primăriei — anul 1872 — suma de 500 lei noi („măcar modesta sumă de 500 lei noi”).

— Să se facă apel la consiliul județean și prin liste de subscripțiune, la orașeni. Suma de 500 lei n-ar îngreua întru nimica bugetul comunal, ci din contra, ar servi foarte mult la ușurarea studiului și l. naturale, pentru care junimea studioasă vă va fi recunoscătoare” (dosar 22/1871).

La 1 octombrie, directorul revine — în alt raport — asupra aceleiași chestiuni. Apostila primarului pe raport e scurtă: se va depune la deliberarea consiliului.

Prof. Gh. CHIRIAC

(Continuare în pag. 504)

Stimate tovarășe președinte,

Stimate domnișoare,

Stimați foarte tineri colegi,

Mărturisesc că însumez emoția tuturor, aflându-ne în mijlocul dv., care, sigur, constituiți nu numai generația care vine virtual, dar, cu certitudine, constituiți marele val care se transcrie în istoria literaturii române a acestui timp. Iată de ce fiecare dintre noi, în această clipă, retrăind clipe similare când, pe la vârste foarte apropiate de-ale dv. ne găseam, de asemenea, în fața necruțătorului timp, care avea să decidă dacă pagina noastră scrisă la 14, 15, 20 de ani va însemna ceva în biografia personală, deci în bună măsură retrăind ceea ce se întâmplă cu dv. astăzi, vă rog să înțelegeți de ce noi, întâmplător totuși în această echipă, venim cu o sinceră și o profundă prețuire pentru munca dv. adeseori secretă și pe care, în orice caz, numai zeii personali ai fiecăruia vă dirijează, în pauza dintre o lecție și altă lecție. Pentru acea clipă foarte specială, când harul hotărăște dacă este bine să vă angajați pe acest drum nu întotdeauna atât de ușor cum vă imaginați, și mai ales dacă există în dv. marea vocație, pe care trebuie s-o sluiți cu credință, o repet încă o dată și sint convins că sint în acord cu colegii mei de a stima cu prezența noastră, de fapt, efortul dv., de a-i ajunge pe acei mari ai acestui timp și de ce, să nu sperăm și să nu credem că unul sau altul dintre dv. îi veți și depăși. Întrucât această acțiune se desfășoară și sub semnul memoriei statornice a lui Vlahuță, mi-aș îngădui să-mi aduc aminte de două propozițiuni, dacă rețin bine, dintr-un articol dedicat lui Eminescu și care se chema chiar așa „După Eminescu”. Și dacă sint eu foarte afectat de memoria lui Vlahuță acum, sper să fiu exact și în cele citeva propozițiuni. Spune Vlahuță următorul lucru: „Numai cei care au sfânta chemare a poeziei, numai cei foarte puternici și cu personalități distincte au dreptul să cuteze la acea armură, pe care a purtat-o eroul căzut” — acesta fiind Eminescu. E adevărat că foarte mulți se îmbulzesc — continuă Vlahuță — să îmbrace zalele de fier și această platoșă foarte grea, în care se închide personalitatea unui geniu, cum a fost Eminescu, dar mulți cad zdrobiți de ea. Iată de ce, cu atât mai mult, cred că trebuie să aplaudăm gestul extraordinar, dăruirea cu care dv. îndrăzniți să vă asumați răspunderea pentru a duce în timp această platoșă de fier nu numai a eroului căzut, care se chema Eminescu, dar tuturor celorlalți eroi înscrisi în acest timp de bătaie a literelor românești cu eternitate.

Sperînd că în aceste cuvinte eu am izbutit să vă transmit și ceea ce este demn pentru vocea și prezentul dv. de astăzi, cu speranța că el va fi certificat în timpul acesta nemilos, care vă așteaptă cu toate gloriile, cu toți lau-

„Sub se memoriei s a lui Vla

În cadrul „Salonului literar” I
avut loc ședința de lucru a cercu
pe lângă Liceul „Unirea” și a cen
la care au participat ca invitați
CĂRNECI, Teodor BALȘ, Cornel
CHE, Dinu SĂRARU, Viorel GR
rențiu ULICI, Icanid ROMANES
VULFESCU, Gh. ISTRATE, Fan
Ionel BANDRABUR, Florin MU

Lucrările ședinței au fost col
DIMA, coordonatorul „Revistei no

Participanții au fost salutați
ședințele Comitetului pentru cult
județului Vrancea.

A răspuns tovarășul LAURE
ședințe al Uniunii scriitorilor.

emnul statornice ahujă"

Dragosloveni", ediția 1975, a
lui literar „I. M. Rașcu”, de
acelului „Milcovia”, întâlnire
: *Laurențiu FULGA, Radu*
LEU, Corneliu ȘTEFANA-
SCU, Platon PARDĂU, Lau-
CU, Al. RAICU, Romulus
IZVERNA, Virgil HUMUZ,
SCALU, Ion PĂNAIT.

nduse de prof. *Petrache*
astre”.

de tov. *Gh. STANCIU*, pre-
ură și educație socialistă al

ȘTIU FULGA, prim-vicepre-

rii, dar și cu toate răstignirile de rigoare, v-aș propune să nu vă temeți de toate cuvintele care vi se spun, v-aș propune să nu vă temeți de toate criticile eventuale care vi se vor face, nu numai în cadrul acestui cenaclu, dar și atunci când veți prezenta cărți la edituri, v-aș propune să credeți foarte mult în dv., în geniul dv., și pe măsură ce veți izbuti să credeți în dv. foarte mult, v-aș propune, mai ales, să aveți tăria ca, direct proporțional cu această mare încredere în dv., să știți să ardeți acele lucruri care nu întotdeauna vă reprezintă, fiindcă sincer vă spun, este o opinie pe care mi-o mărturisesc întotdeauna: numai cel care știe să se prezinte timpului arzând foarte mult din ceea ce are sentimentul că nu rezistă, numai acela va dura în istorie. Pentru asta vă doresc din toată inima să aveți parte de un drum glorios!

Petrache DIMA: Pentru aceste gânduri curate și noi vă mulțumim din toată inima!

Înainte de a trece la lectura și discutarea unor creații realizate de tinerii noștri condeieri, vă rog să-mi permiteți să fac un scurt istoric al activității editoriale desfășurate la Liceul centenar „Unirea”.

La sfârșitul sec. al XIX-lea, s-a tipărit aici „Anuarul” datat 1898-1899. În 1912, la 15 noiembrie, apare primul număr al „Revistei noastre”, în paginile căreia și-a făcut debutul **Victor Ion Popa**, pe atunci elev al Liceului internat din Iași. După doi ani, titlul acestei reviste a fost schimbat în „Propășirea”. Primul război mondial întrerupe brusc și această modestă activitate creatoare. În 1919, vine ca profesor la Liceul „Unirea” poetul I. M. Rașcu, care face o adevărată epocă: conduce Societatea literară „Gr. Alexandrescu” și „Anuarul” acestei societăți. Printre colaboratorii de-atunci s-au numărat folcloristul Ion Diaconu și poetii Mihail Steriade și Virgil Humuz. Fostul elev al lui I. M. Rașcu, profesorul Ion Diaconu, scoate, la începutul deceniului al V-lea revista „Ethnos”.

După Eliberare, a fost reluată tradiția, dar cam târziu, în ianuarie 1972, când, cu ajutorul unui grup de elevi, am pus bazele seriei noi a „Revistei noastre”, care a ajuns la nr. 30 și la un tiraj total de aproape 40 000 de exemplare.

V-am așteptat cu emoție, cu interes. Nu este prima întâlnire de acest fel. Chiar printre oaspeții de astăzi se află prieteni ai „Revistei noastre”, valoroși parteneri ai dialogurilor literare anterioare: Romulus Vulpescu și Corneliu Ștefanache, fost elev al Liceului „Unirea”.

Vor citi: **Constantin Ghiniță, Doina Neamțu, Constanța Tazlău, Dumitru Pricop, Mihaela Dulcu, Constantin Cotea, Virgil Panait, Sofia Rares, Tatiana Buciumeanu, Anca Jitia și Rodica Șoricău.**

(Continuare în pag. 498)

Constantin Ghiniță

Pipa păcii

S-a împăcat în sfârșit Greierele cu
Furnica :
ea strînge roade și el cîntă pentru ea,
iar iarna cînd afară viscolul pornește
în mușuroiul lor se cîntă și se bea !

Se dăntuiește ca în vechi cetăți,
cînd din războaie se-norceau bărbații ;
stă scris deasupra mușuroiului „Iubire“
și înlăuntru toți se au ca Frații !

Ah, Fire, fă-ne o furnică
și greierii asemenea cu noi
să tragem cu neșat din Pipa păcii
și să-nvățăm ce-nseamn-un mușuroi !

Te-am cîntat cu ochii, Patrie...

Ți-am cîntat cu ochii, Patrie,
Toate virtuțile statornicite de strămoșii
mei
În grădina celui mai arzător
Dintre geniile acestui veac greu încercat
De nenorociri
ca și de bucurii nevinovate !
Ți-am mîngîiat cu ochii, Patrie,
Cele mai fragede flori ale cîmpului
cu sîmul plin, auriu, de grîne...
Și ți-am legănat cu ochii, Patrie,
Toate idealurile Tale
Care sînt și idealurile mele
Și spre care aspir candid
Ca o ciocîrlie albastră,
Supusă zborului drept, în aerul senin,
cătrec soare !
Ți-am sărutat cu ochii, Patrie,

Constanța Tazlău

aura istoriei
și aura prezentului...
neștiutoare ca un fluture,
nepăsătoare ca o pasăre,
nemîngîiată ca o creangă de braț
și ți-am făgăduit
în numele urmașilor mei
tot ce ți se cuvine,
tot ce ceri prin mîncă,
glie binecuvîntată,
glie a victoriei soarelui,
Patrie a nemărginirii !...
Te-am cîntat cu ochii, Patrie,
ca o neștiutoare pasăre,
ca o frunză fremătînd azurul !...
Te-am cîntat cu ochii, Patrie,
Te-am cîntat !...

Patrie necesară

Eu sînt poet, deci scriu în exclusivitate pentru
oameni. Eu sînt poet, daci mamă mi-e vecia,
iar tată mi-i destinul tău, patria mea necesară
Eu sînt poet, deci ceea ce iubese nici
moarte nu cunoaște.
Eu sînt poet, deci zborul meu trebuie înțeles
ca o problemă de luptă sau ca o problemă
de optimism.
Eu sînt poet, deci singurul meu ochi
cu care pot privi o revoluție sînt eu.
Eu sînt poet, deci vă strig cu tot sufletul :
Prieteni, poezia nu-i decît un fel de conștiință
a purității. Eu sînt poet deci scriu în exclusivitate
pentru oameni.

Virgil Panait

„Sub semnul memoriei sta

(Urmare din pag. 496)

Petrache DIMA: Așteptăm intervențiile dv. **Corneliu ȘTEFANACHE:** Citeva din poeziile m-au interesat în mod deosebit. Revista „Convorbiri literare” va încerca să facă o pagină.

Ioanid ROMANESCU: Aș vrea să remarc, în afară de cei doi premiați de până acum, Dumitru Pricop și Anca Jitia, poezia lor intră deci mai puțin în discuție, în situația de față, spun aș vrea să remarc numele Doinei Neamțu. Mă bucură gama largă de procedee artistice. Cred că aceasta este șansa unui poet acum, a unui poet cult, a unui poet care să folosească toate procedeele în tinerețe și nu mai târziu când îi este greu. La această vîrstă, se încearcă toate formulele pînă își găsește stilul propriu. Cu o umbră de tristețe, am observat în poezia Ancăi Jitia unele lucruri care par că o fac să bată pasul pe loc. Să fie foarte atentă în această privință. M-a dezamăgit Virgil Panait. Anul trecut, în cuvîntul meu am fost foarte dur față de el și-am crezut că o să mă asculte, de fapt, prietenește și colegial. E drept că nu vrea să-și dea drumul, parecă. E o falsă filozofie, aș zice eu, prin poezie. Deocamdată, nu-l țin pe el balamalele, vîrsta lui nici nu-i permite acest lucru. Dar depinde, poate să fie consecvent. El consideră că acesta este un stil pe care vrea să și-l formeze. Oricum, poezia aceasta mi se pare de factură japoneză, noi sîntem europeni. E un punct de vedere.

Laurențiu ULICI: Printr-o întîmplare, și acum un an la festivitățile dv. s-au citit versuri, s-a dat și un premiu. Poeziile citite astăzi mie mi se par la un nivel cel puțin cu o treaptă mai ridicat decît de cel de anul trecut. N-am să-i comentez pe toți care-au citit. Dumitru Pricop este un poet format, aproape că nici nu mai intră în discuție, într-un ceneclu literar, este un poet care ar putea să debuteze oricînd cu un volum. Nu sînt de acord cu Ioanid Romanescu, în ceea ce o privește pe Anca Jitia, care mi se pare a fi o promisiune dintre cele mai frumoase în poezia noastră tînră. Ceea ce poate să pară la ea pași pe loc este „dacă vreți, o rîmînere sub unghiul unui singur univers. Asta nici nu-i un lucru rău mai ales la vîrsta asta, cînd nu e bine să treacă dintr-un univers tipic într-altul, fiindcă ajunge foarte repede astfel la un fel de manierizare, antimanieristă. Există o manierizare prin refuzul manierei. E bine ca un poet să-și formeze universul lui, treabă pe care am constatat-o și la Virgil Panait: aceleași obsesii pe care le avea și acum un an. E drept că pe el îl dezavantajează scriitura foarte subțire, poemele foarte scurte, în care, culmea, fiind foarte scurte, au totuși multe cuvinte de prisos. Ar

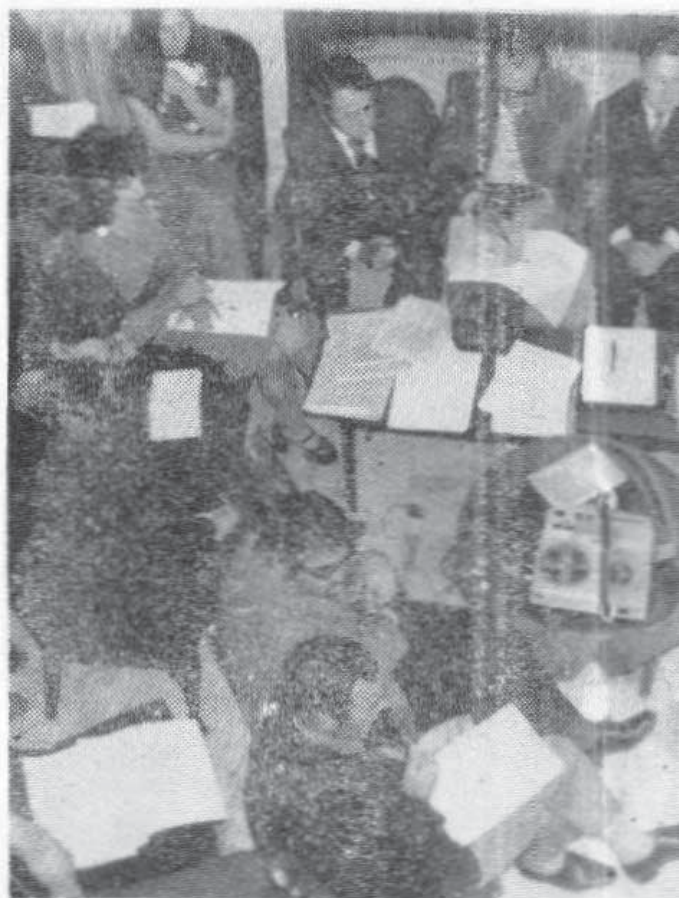
trebui mai mult eliminate prozaismele. Pericolul prozaismului în poemele scurte este foarte mare.

Mă voi opri mai mult asupra revelației, dacă vreți, pe care am avut-o eu la acest ceneclu: este vorba de Mihaela Dulcu. Aș vrea să vă spun că eu nu cred în domnul Jourdain, eu nu cred în poezia involuntară, prin întîmplare. De aceea nu cred că un vers ca ăsta, vă citesc toată strofa, pentru că mie mi se pare antologică, dintr-un anumit punct de vedere:

„Se string în jurul meu calești
Cu semnul: „E-n zadar, copile”
„Dar sînt în limite firești
În care în aceste zile

și acum vine versul pe care vreau să vi-l semnaliez:

„Îmi bate toamna în ferești”.

statornice a lui Vlahuță"

Nu cred că acest vers este întâmplător, chiar dacă este întâmplător, eu nu vreau să cred că este întâmplător. E un lucru ciudat: rondelurile acestea sînt foarte banale. Am descoperit, numai ascultîndu-le fără să le citesc, o sumedenie de influențe: mult eminescianism, aici mult vlahuțism, dacă vreți, tot felul de influențe, chiar și macedonskianism, pe unde, într-o anumită înclinație spre uzul unor cuvinte din recuzita simbolistă. Dar asta n-are nici o importanță. Este o etapă aproape inevitabilă pentru cine este la început. Important este că această poezie, pe care acum o aud pentru prima dată, gîndește poetic. Acesta este un lucru teribil de important, la care se adaugă un lucru la fel de important, gîndește riguros poetic. Pentru că, vă dați seama, a scrie rondel, care este o formă fixă, este o formă pretențioasă a poeziei. Supunerea la disciplina

rondelului este de-acuma, cantitativ, vorbind, o performanță. Sînt cîteva versuri aici care indică o înclinație poetică leșită din comun, care ar trebui cultivată.

Pentru temperamentul poetic al Mihaelei Dulcu, eu cred că esențial este cultura poetică. Ea are un temperament poetic care nu poate străluci de la sine, nu este deloc violentă, nu este o expansivă. Ca atare, are nevoie să suplinească această prospețime pe care o dă expansivitatea, temperamentele colerice, să zicem, prin foarte multă cultură poetică, adică prin ceea ce se cheamă cu un cuvînt barbar — poezia gîndirii în poezie.

Promițătoare este, apoi, Doina Neamțu, mai ales prin vîrstă. Am semne de întrebare în legătură cu poezia ei. Mi se pare prematur să afirmăm ceva pro sau contra, însă se vede la ea o oarecare acomodare cu lecturile de poezie, poezia mai nouă românească. Asta este foarte bine. Să vedem unde o duce asta. Din păcate, din poezia ei lipsește chiar persoana ei, care este o timidă și nu vrea să se pună pe sine în versuri.

Emil VULPESCU: Eu am avantajul față de confratele și prietenul meu Laurențiu Ulici și de a avea a doua revelație în ce-o privește pe Mihaela Dulcu, pentru că am mai ascultat-o într-un timp anterior, și mă bucur că ceea ce spuneam atunci nu numai că se confirmă, dar se confirmă în mod strălucit. Ceilalți colegi ai ei să nu creadă că nu-i apreciez în măsuri diferite, nevorbind despre ei, dar aș vrea să spun cîteva cuvinte despre aceste rondeluri, pentru că așa cum remarcasem și Laurențiu Ulici, eu aș împinge și mai departe „acuzatia” — acuzația o pun, evident între ghilimele, — și-aș da și termenul „livresc” — livresc în sensul cel mai nobil al cuvîntului — asta este o injurie numai pentru critica românească ignoră care-și închipuie că dacă lipește eticheta „livresc” pe un poet, cultura e o treabă de rușine în poezie, ceva jenant.

Ca și Ulici, nu cred în poezia monsieur Jourdain, care făcea proză fără să știe, poezia ca act deliberat, gîndit și într-adevăr de cultură — Mihaela Dulcu asta face. Vă semnez un rondel de-al ei („Sînt fulgul alb ce cade-n val”), în care subtilitatea o împinge la a avea cele două rime ale rondelului din aceeași familie vocalică: are rimele în -al și -ală. Să știți că nu este o întâmplare — de altminteri, zîmbetul ei, jenat acuma din cauza modestiei că i se aduc elogiile, confirmă că ea are și conștiința profesională. În sensul acesta este, realmente profesionalizată. Foarte bine că este așa. Rondelurile nu au imperfecție, au o u-

(Continuare în pag. 501)

Îmi bate toamna în ferești

Îmi bate toamna în ferești
Cu puf de aur și idile,
Iar în lătațul cu povești
Se-adună file după file.
Și vremea ei mi-aduce vesti
Ce sună grav în campanile ;
Îmi bate toamna în ferești

Cu puf de aur și idile.
Se string în jurul meu calești
Cu semnul : „E-n zădar, copile !”
Dar sînt în limite firești
În care în aceste zile
Îmi bate toamna în ferești.

Sînt fulgul alb ce cade-n val

Sînt fulgul alb ce cade-n val
În toamna asta de cerneală ;
În mine-i joc de carnaval
Ce-nșiră-a cerului beteală.
În dulci ecouri de cristal,
Aud canzona ideală ;
Sînt fulgul alb ce cade-n val

În toamna asta de cerneală,
Meru în cadrul ogival
Și pe sub bolți de catedrală
Mă vîntur fără de rival ;
În atmosfera ireală
Sînt fulgul alb ce cade-n val.

Mihaela Dulcu

Lucruri adormite

Nisipul umed
se aprinde din
flacăra în flacăra pentru
țărnuț de mîine al
firelor de iarbă...
Așa este ; tata a plecat
să risipească iarna
ce și-a uitat hainele încheiate
cu nasturi mari de ger și nesomn.
Din cite aud, cineva va
veni și va spune
copacilor să pregătească cuibarele ;
se vor întoarce păsările din
străinătate cîi de curînd.
Mama a scos focul afară,
în mijlocul curții, să sperie
zăpezile adormite ;
tata nu s-a mai întors...

Constantin Cotea

Sofia Rareș

Cînd toate părăsirile

Sînt voluptoase tăceri de brad
Ce-au ars cuminți în așteptări
primejdioase

Cum vîrstele ce s-au plecat înfiorate-n
Drum, ca la venirea ta, duioase,

SĂ nu mă-ntrebi de ce acum,
Cînd hotărîta cale pe pîtra
d'n auzul apelor — aștern plîpînde-le-mi
văpăi

și-n gesturi calme mă desfac din
ochii tăi

Că toate păsările, tot vin și pleacă,
tot așa,

Cînd toate părăsirile amuțite
te tot string în saci de oseminte,
Cînd foarte dor îmi e de umbra mea...

Rodica Șoricău

Dincolo de moarte

Dincolo de moarte,
poți trece, iubite,
cei rămași îți vor săpa fântinile
din care umerii tăi arși
să bea focul veșniciei.
Rănile zăpezi vom purta
Și stinsele stiele în arbori
Ne vom întoarce
în oțluzi de lut.
Doar acolo vom putea șterge
Din palmele tale
urmele trecerii timpului.
Doar acolo vom putea
topi crini pentru tine...

Dumitru Pricop

Ierburile neprimite

Ierburile neprimite bat cu roza ochii lumii ;
cui să fie de cînd însăși nemurirea le-a ales ?
Vîrsta lor nu cade-n fluturi întregind
grăsimoa humii,
stele nu le dezmiardă nici la munte nici
la șes
ierburile neprimite încălzesc o țară oarbă
doar petalele din strigăt îndrăznind căderi în
chip
tălmăcesc cu umbra foamea buzelor ce-ar
putea să soarbă
inimile lor pierdute ca argintui în nisip
ierburile neprimite cite morți așună-n viață
Dacă pașii nu le-ar rupe uneori, cînd
trec tîrziu
rădăcinile ar duce în adîncuri munți de ceață
pusiînd în simburii talna trecerii din tată-n
fiu

„Sub semn

(Urmare din pag. 493)

soară distanțare și o ușoară ironie foarte subtil difuzată în toată poezia ei care face chiar modernitatea acestui mod de exprimare poetic, acestei forme fixe, pe care ea nu vine să o învie, ci o menține vie în poezie. Aceste influențe de care vorbea Ulici, influențe de vocabular, umbrele sau griurile care vin din alți poeți sînt, de asemenea, conștiente. Se merge pe ideea pastîșei conștiente și, în același timp, distanțate, pentru că versul memorabil pe care-l dădea Ulici dovedește clar conștiința autoarei însăși față de modul în care privește acest mod de poezie. Socot că e, într-adevăr, pentru lectura de astăzi, revelația și este o revelație și sper că va avea un întreg ciclu de rînduri.

Petrache DIMA : Are un volum.

Remuz VULPESCU : Foarte frumos! Pe mine m-au impresionat la Doina Neamtu două poezii: „Cîntec” și „Anotimp”, în care promisiunea din rest e ținută aici. Adică aceste două poezii respectă promisiunea celor patru, adică și a celor două anterioare („Alunecare” și „Apele semnaului”).

Cel mai important mi se pare că din ce s-a citit aici se dovedește calitatea generală a cenaclului, adică nivelul lui elevat și, foarte important, pentru că bate de departe multe cenacluri bucureștene cu mai multă vîlvă și vogă în jurul lor. Or, asta cred că este meritul întregului cenaclu de a ridica nivelul poeziilor citite. Imperfecțiunile uneia sau alteia dintre piesele particulare sau dintre lectorii izolați individual nu înseamnă nimica. Asta este soarta artei și a poeziei. Încă o dată, vă felicit, pentru că nu ne înșelați speranțele nouă, ale celor care venim mai des la Focșani și care sîntem prietenii dv.

Radu CĂRNECI : Pentru a doua oară particip la acest model de cenaclu și, așa cum spunea Vulpescu, mi se pare că, într-adevăr, calitatea poeziilor prezentate astăzi întrece, în bună măsură, producții similare ale unor cercuri și cenacluri literare bucureștene și din alte părți. Aceasta și datorită faptului că avem aici un distins și dăruit profesor, pe tovarășul Petrache Dima, care este într-adevăr sufletul, dacă putem spune așa, al acestei mișcări literare din Vrancea, din Focșani, și care renaște într-un fel, readuce în acest străvechi centru cultural ceea ce se întimpla, așa cum spunea domnia-sa, cu 50 de ani în urmă. Părerea mea este că un asemenea animator, un asemenea mare suflet nobil, care se dăruie pe altarul culturii, pentru că ceea ce face domnia sa aici este într-adevăr o dăruire de suflet ro-

Salonul memoriei statornice a lui

mănesc, merită toată aprecierea, cinstea și dragostea noastră. Asemenea camăni sînt niște literați în accepția cea mai bună a cuvîntului. Adică știu să descopere și să creeze elemente deosebit de valoroase. Din această cauză, cred eu, asistăm astăzi la aceste lecturi deosebit de frumoase, de valoroase. Într-adevăr, nivelul poemelor citite este surprinzător de ridicat, de bun. Cu nimic, majoritatea poemelor citite, nu sînt mai prejos decît unele producții care se publică în mod obișnuit în „Luceafărul”, în „România literară” și alte reviste. De aceea, zic eu, datorită unor confrăți care reprezintă și sînt în redacțiile unor publicații literare — și sînt de față — redactori șefi, secretari de redacție, colegi de-și mei care lucrează direct, nemijlocit în aceste redacții — ar trebui să se gîndească să poată să oglindească într-un fel mai precis, mai concret, această activitatea de aici, de la Focșani. Dealtfel, această revistă, „Revista noastră”, este un exemplu de felul cum trebuie făcută o revistă literară tînă, care nu este numai o revistă literară, ci și o revistă de cultură, aproape, foarte cuprinzătoare ca preocupări, cu multe dimensiuni. Aceasta încă o dată îmi reconfirmă cele spuse că excelentul coordonator și om de cultură, prof. Petrache Dima, are merite deosebite în acest sens.

Subscriu întrutotul la cele spuse de colegii mei în legătură cu cele două descoperiri lirice, rondelista Mihaela Dulcu și Doina Neamțu.

Ana Jitia este din poetele deosebit de talentate ale generației foarte tinere. Cunosce un ciclu foarte interesant al Rodicăi Șoricău, care denotă talent și îndrăzneală lirică.

Prezența noastră aici este ca să ne bucurăm și să avem plăcerea să considerăm împliniri deosebite ale mișcării literare din Focșani și din județul acesta, însuși faptul că toată această mișcare literară este pusă sub semnul unor iluștri poeți și oameni de cultură, pe care i-au dat aceste tinuturi, deci legarea de tradiție, cultul tradiției printr-un prezent foarte bine echilibrat, bineînțeles, ne dovedește nouă că Focșanii prezintă astăzi o viață culturală ridicată care ne asigură, cred eu, surprize pentru viitor. Vă mulțumesc!

AL. RAICU: Cu cîteva luni în urmă, am purtat o vie corispondență cu tovarășul Petrache Dima, care a avut bunăvoința să-mi pună la dispoziție mai multe numere ale „Revistei noastre”. M-am mirat atunci răsfoind și apoi cercetînd cu atenție numerele revistei de faptul că erau prea puțini cenaclisți reprezentativi în revistă. Eu merg în multe părți ale țării-Gădesc aici și colo reviste. Acolo se merge pe linia ca în cea mai mare parte cenaclisții să ocupe paginile revistei respective. Dv. ați re-

ușit aici să faceți o bună revistă literară. Și acum îmi dau seama ascultînd astăzi pe cei 11 poeți că e vorba de un laborator, în primul rînd, că în laborator se depistează talentele, se lucrează mult și numai ceea ce este foarte bun își află locul în paginile revistei. Este un merit al dv. și cred că trebuie perseverat pe linia aceasta. Pentru că s-a vorbit foarte mult despre autoarea rondelurilor, vreau să-i atrag atenția să se ferească de unele lucruri luate din dicționar, așa zice eu. În dorința de a face frumcasă rima se recurge la neologisme, cînd ar putea să folosească în cursul aceleiași idei rime mult mai adecvate.

Florin MUSCALU: Sînt realmente emoționat, pentru că „Salonul literar Dragosloveni” a devenit o mică sărbătoare nu numai a noastră, ci a mai multor scriitori din țară. Este o sărbătoare pentru mine, pentru că eu focșănean fiinddeși lucrez la secția culturală a ziarului „Milcovul”, n-am cunoscut o poezie care se numește Neamțu. Sînt încîntat, realmente, să constat evoluția cu totul surprinzătoare a Mihaelei Dulcu, evoluție marcată de o evoluție culturală a poetei. Dar dincolo de această evoluție culturală, există și o evoluție a talentului liric. Am fost impresionat că sînt tineri poeți care încă nu ne-au asaltat redacția. Noi am acordat în fiecare an premiul „Salonului literar Dragosloveni”. Anul acesta i l-am dat, după textele primite la redacție, la concurs, lui C. Ghiniță, care nu a atras astăzi atenția prin ceea ce a citit, deși a citit o poezie foarte frumcasă — „Pipa răcii”, care duce opinia mea, este o năpîrlire foarte bine găsită a fabulei, și „Joc în doi”, dar n-a știut să-și aleagă bine poeziile în această ședință de cenaclu. Este un fel de datorie justificativă a mea, care am contribuit la premiarea lui, pentru că în competiția tuturor textelor trimise la redacție, C. Ghiniță a fost cel mai bun. Dacă Mihaela Dulcu ar fi trimis aceste rondeluri, în care vîd și o finețe balcanică, la un moment dat, și o anume galanterie ce vine din Bolintineanu, cu siguranță că ar fi luat premiul salonului nostru onorînd acest premiu poezia ei. Neparticipînd la concurs, premiantul nostru rămîne Constantin Ghiniță, care are talent, după opinia mea, dovadă acea poezie „Pipa păcii”.

Dumitru PRICOP: Propun Comitetului pentru cultură și educație socialistă al județului Vrancea să ne pună la dispoziție o sală mai încăpătoare, iar redacției gazetei „Milcovul” să acorde spațiu și cronici de cenaclu.

Petrache DIMA: Cineva propunea să participe și la ședințele „Milcoviei” organizate săptămînal, cu scopul realizării unei colaborări mai eficiente între cele două cenacluri. În

Vlahuță

parte, are dreptate. Zic în parte, pentru că nu cunoaște tot programul meu. Am, în primul rând, în seamă 240 de elevi, deci o catedră întreagă. Revista îmi ia zilnic 5—6 ore, iar duminică 10—12 ore. În acest timp: lucrez cu colaboratorii, pregătesc întilnirile, dactilografiez o parte din articole, finisez și urmăresc manuscrisele în tipografie, procur hîrtia, (pentru care strîngem maculatură), mă îngrijesc de difuzare. Fiecare număr iese în 48 de pagini ilustrate și în 3500 de exemplare, care se răspîndesc în toată țara. Și cînd revistei i se asigură o apariție regulată, pe speze proprii, se ridică probleme pe care le întilnești la orice publicație periodică, cu singura deosebire că nimeni din colectivul redacțional nu este retribuit. Pentru noi, importante sînt satisfacțiile morale.

În plus, sînt președintele Filialei S.S.F., responsabilul cercului pedagogic, părinte. Dar aceste motivări nu exclud o colaborare mai bună în viitor. Nu ne putem întilni în fiecare săptămînă, cum doresc cenacliștii de la „Milcovia”. Lunar, da. În revistă nu publicăm numai poezii, ci și alte materiale strîns legate de viața școlii și de viața spirituală a orașului.

Astăzi, tinerii noștri poeți au trecut un examen greu. Cred că ei au reținut, din ceea ce s-a spus, obligația fiecăruia de a citi, de a citi enorm. Nu este un lucru nou vorbind despre cultura lui Eminescu, care era — așa cum spunea Maiorescu — la nivelul culturii europene de-atunci.

Constat cu plăcere că a venit vremea să vorbesc și despre colaboratorii mei.

Pe **Mihaela Dulcu** am descoperit-o acum cîțiva ani, cînd a apărut primul număr al noii serii a „Revistei noastre”. Era în clasa a X-a. Ea și alți colegi (**Mihaela Miloș, Mioara Zehan, Anca Jitia, Rodica Șoricău, Constanța Tazlău, Adriana Chiru, Virgil Panait**) au lucrat alături de mine. Cu toate că nu mai sînt elevi, mențin legătura cu revista și cercul literar. Pentru ei am înființat rubrica „Colțul vechilor colaboratori”. În fiecare an, mă despart cu foarte multă greutate de talentele pe care le-am descoperit și pe care le-am crescut, în măsura în care am putut.

Noi forțe au apărut, iar altele sînt așteptate cu bucurie.

Mulțumesc invitațiilor pentru cuvintele calde exprimate aici și, în numele dv., deci al gazdelor, le promitem că ne vom strădui mai departe să desfășurăm modesta noastră activitate cu rezultate și mai bune.

(Text prescurtat, înregistrat pe bandă magnetică, la 8 noiembrie 1975, în foaierul Teatrului popular municipal — Focșani)

Doina Neamțu

Anotimp

Icoane vechi cad de pe pereții albi
Și întreb în zadar de ce se vor goi.
Eu nu aud decît geamătul sfinților
Care-și dau duhul printre cioburi.

Și-aș vrea să bag mina
În sticlele acelea care mor.
Și să-mi ascund pereții,
Dacă nu pot,
Și încerc să cred că există un anotimp
Al pereților goi
Și încerc să cred.

Tatiana Baciumeanu

Să nu mă cerți

Să nu mă cerți
De ce muntele alb
N-a vrut să primească
Ruga ta fierbînte.
De ce clopotele în adaos
Sînt inimi reci
Fără dureri în timp
Risipite-n desertul crud.
Într-o zi oarecare,
Al să vezi venind
Păsări cu aripi schloade.
Încercările visurilor nesigure.
Voi întreba ceasornicul
Uitat de-acel distins ascuns,
De ce-a lăsat rătăciiții?
Și pentru toate să nu mă cerți.

IOAN SLAVICI și lupta pentru unitatea culturală

(Urmare din pag. 491)

luptei pentru unitatea culturală și politică. „Și noi românii — scrie Slavici în **Telegraful român** în 1876 — am fi de rea credință, zicind că nu am dori să fim cu toții uniți într-un stat. Da. Dorim și nu ne putem gândi la jertfe destul de mari spre a fi gata să le aducem pentru realizarea acestei idei”. România era menită, scrie Slavici în alt articol din **Telegraful român** din 1876, „a face părtași pe toți românii la rodurile muncii sale sufletești”. Slavici susține, cum se vede, cu aproape un deceniu înainte de întemeierea **Tribunei**, că „Soarele pentru toți românii la București răsare”.

Activitatea lui Slavici la **Tribuna** (1884—1890) se înscrie ca o a trei etapă în lupta sa pentru unitatea culturală. Ziarul apărea sub o stăpânire străină, și nu putea înscrie pe frontispiciul său: „Soarele pentru toți românii la București răsare”. Invităm istoricii literari care susțin acest lucru, să indice măcar un singur număr al ziarului pe frontispiciul cărui figurează cuvintele respective. Slavici orientează ziarul în direcția luptei pentru unitatea culturală prin materialele pe care le publică. Românii de sub stăpînirile străine, scrie Slavici în **Tribuna** în 1887, să nu piardă din vedere în lupta lor că România „este centrul cultural pentru toți românii”.

Slavici pregătește prin **Tribuna** masele populare pentru acțiunea memorandistă. Dar cu aceasta intrăm într-o nouă etapă a luptei sale pentru unitatea culturală.

Monografia Liceului „Unirea”

(Urmare din pag. 494)

În noiembrie, directorul gimnaziului invită pe primar să vină la școală pentru a se încredința de unele lipsuri „că chiar acuma se simte trebuință de mai multe lucruri fiindcă băieții nu ar trebui să sufere”.

Dintr-un raport al directorului, din 29 mai 1873, aflăm că primăria a prevăzut în bugetul ei suma de 300 franci pentru aprovizionarea gimnaziului „cu unele din aparatele fizice cele mai trebuitoare. Și fiindcă subsemnatul este dec. s. că cu acești bani și cu banii primiți de la onor Minister al Cultelor și Instrucțiunii Publice, și de la Onor Consiliul Județean să aducă atare aparate, așoi subsemnatul vă roagă, Domnule Primar, să binevoiți a ordona emiterea mandatului cuvenit” (dosar 19 1873).

Deducem de aici că laboratorul de fizică era pe cale să ia ființă în acest an 1873, prin fondurile pomenite în raport. Directorul M. Constantinu a pus mult suflet și s-a străduit mult pentru înzestrarea gimnaziului cu materialul didactic necesar. Pe neașteptate, el moare însă în luna iulie 1873, în vârstă de numai 30 de ani.

După cum am mai arătat, în locul lui e numit director D.F. Căian, care continuă strădaniile lui Constantinu în ceea ce privește îmbogățirea gimnaziului cu material didactic. La 24 iulie 1876, se pomeneste și de biblioteca școlii („văruiul și spălatul pe jos al bibliotecii, 6 lei”).

(Va urma)

Ancheta „Revistei noastre“

PRIETENIA — motiv de veșnice întrebări și răspunsuri

1. Oare avem nevoie de prieteni?
2. Cum reușiți să vă dați seama că aveți de-a face cu un prieten?
3. Credeți că realizarea a cât mai multe prietenii este un mijloc de a cunoaște oamenii?
4. Într-o prietenie adevărată, totul este admis?
5. Numiți, după părerea dv., elementele ce nu trebuie să lipsească dintr-o prietenie.
6. Între ce fel de oameni se pot realiza prietenii?
7. Din ce motive legați prietenii?
8. Vă temeți de realizarea unei noi prietenii?
9. Vă afectează cu ceva ruperea unei prietenii?
10. Vă simțiți mai bine singur?

Tiberiu LOGHIN, anul II B:

1. Bineînțeles că da. Încă de când a apărut, omul nu a putut trăi singur.

2. Românul are o vorbă: „Prietenul la nevoie se cunoaște“.

3. Da.

4. Nu, orice om are demnitate și nu permite să-i fie călcată; apoi invocând „prietenia“, nu poți cere lucruri imposibile sau nepermise.

5. Încrederea, înțelegerea, cunoașterea.

8. Da, explozezi un nou tărîm, nu frica, ci încrederea, speranța și curiozitatea pentru ceea ce vei descoperi acolo trebuie să te însoțească.

9. Da, ruperea unei prietenii lasă un gol în tine.

10. Omul are nevoie și de singurătate, de clipe în care gândurile să-i fie doar ale lui, apoi se întoarce la prieteni, dar aceasta depinde și de temperament.

Nina TACHE, anul II A:

1. Așa cum avem nevoie de oxigen.

2. Din ceea ce face.

4. Nu. Există anumite limite, care, odată depășite, supără.

5. Bazată pe elementele ei conștiente — afecțiune și atașament, încredere și stimă reciprocă — prietenia nu pierde nimic din

capacitatea de dăruire și înțelegere.

6. Între oameni apropiați ca vîrstă, nu neapărat și ca preocupări.

7. Din acea necesitate umană ce nu cunoaște limite de vîrstă, de a alunga singurătatea inimii, de a avea pe cineva alături de tine căruia să-i împărtășești gândurile și visurile.

8. De ce? Ea vine la mine, se realizează instantaneu.

9. Nu! Odată ruptă, înseamnă că a fost pe undeva... șubredă.

10. De ce să mint?! Uneori, da.

Dan LAVRIC, clasa a VII-a C:

1. Desigur. Un om, cu cât are mai mulți prieteni, pe lângă faptul că este fericit, simte că este și iubit și, în același timp, admirat de acești prieteni. Un prieten poate fi ca a doua mamă căreia i te poți destăinui în momente grele.

2. Când, despărțindu-te de el, îi simți lipsa.

3. După părerea mea, poți să cunoști îndeajuns de bine destui oameni, fără ca aceștia să-ți fie prieteni.

4. Ceea ce mă poate supăra pe mine la un prieten este faptul că acesta poate abuza de prietenie.

5. Sinceritatea, respectul reciproc, simpatia.

(Continuare în pag. 506)

PRIETENIA

(Urmare din pag. 505)

6. Prietenii se pot realiza între oamenii care au aceleași obiceiuri, iar în unele cazuri speciale, oamenii respectivi sînt total diferiți.

9. Cred că pe oricine îl afectează pierderea unui prieten. Dacă el a fost...

10. Categorie, nu! Fără prieteni, viața e un deșert.

Daniela ZANETE, anul II A :

1. Categorie, da.

2. De obicei, în cele mai grele împrejurări.

3. De a cunoaște oamenii, dar și pe noi înșine. O prietenie poate fi puternică, pură, echilibrată sau instabilă, indicînd o anumită însușire a caracterului și a nivelului lui de dezvoltare.

4. Nu trebuie să uităm nici o clipă că prietenia este un sentiment profund uman, trebuie deci să-l prețuim și să-l respectăm ca atare.

5. După părerea mea, prietenia nu se poate concepe fără încredere reciprocă.

6. Între oameni cu însușiri comune, între oameni care privesc viața din același unghi de vedere.

7. Simt un îndemn să ies din mine înșămi, să caut pe cineva alături. Simt dorința de a-mi revărsa sufletul către cineva.

8. Nu, niciodată. Și cu toate acestea, există pe undeva, de fiecare dată, o îndoială: „Oare ne vom înțelege?” „Oare vom ajunge la gânduri și sentimente comune?”

9. Aș putea spune că mă dezamăgește foarte mult, mă dezorientează. Și totuși viața și tinerețea triumfală și plină de lumină potolește furtunile interioare, remușcărilor și echilibrează experiența afectivă.

10. Nu am încercat și nu vă pot răspunde.

Lidia ANDRONESCU, clasa a VIII-a A :

1. Firește. Omul izolat nu poate exista.

2. Nu știu niciodată dacă o prietenie se naște mai curînd din contraste decît din asemănări.

3. Da.

4. În primul rînd, nu-i permisă trădarea.

5. Sinceritatea, încrederea, respectul și stima reciprocă.

6. Între oameni cu caractere asemănătoare.

7. Prin legarea unei prietenii, îmi creez, într-o oarecare măsură, anumite concepții despre viață și oameni.

8. Nu cred. Nevoia de prietenie este cea mai profundă și mai scumpă nevoie a spiritului omnesc.

9. Dacă prietenia a avut la bază elementele amintite mai sus, s-ar putea să-mi pară rău de pierderea ei.

10. În anumite împrejurări, da.

Paula CRISTIAN, anul II C :

1. Da, foarte multă nevoie.

3. Poate.

4. Bineînțeles că nu. Cred că lipsa de seriozitate s-ar afla în cap de listă.

5. Prietenii se pot realiza între oamenii pe deplin edificați asupra adevăratului sens al cuvîntului. Conchid prin a spune că superficialitatea nu-și are loc.

8-9. A rupe o prietenie, a pierde ceea ce mi-a fost aproape, înseamnă, de fapt, a rupe ceva din mine, în pofida încercărilor de „consolare”. O undă de melancolie, un val de mizantropie... „Cine poate să-nvieze / Dulcea vreme ce-a apus?” — se întreba Goethe. De aceea perspectiva unei noi prietenii îmi dă de gîndit.

10. Nu. Dimpotrivă.

Vasile PINTILIE, anul II A :

1. Prietenia reprezintă o perfectă școală a vieții. Ea completează unele siguranțe afective dobîndite în familie și constituie un stimulent pentru oameni, ajutîndu-i să-și realizeze idealurile.

2. A fi prieten înseamnă a alege, a crea legături, a te dăru.

3. Prietenia se manifestă nu în vorbe, ci în fapte, mergînd mîna-n mîna cu toate componentele morale: cinstea, fermitatea, modestia.

4. Într-o prietenie nu trebuie admise perversitatea, lășitatea, inconsecvența.

5. Prietenia cere sinceritate, respect, corectitudine, abnegație, voință. Ea e un lucru personal, intim, dar nu se opune colectivului.

6. Între oameni cu aceeași voință, cu aceleași idealuri.

7. Nu se realizează pentru un motiv anume, ci ea se dobîndește datorită afecțiunilor reciproce între indivizi.

8. Deocamdată, nu.
9. Îndepărtarea celui mai bun prieten m-ar face să sufăr mult.
10. N-aș putea să stau niciodată singur.

Aurelia PANAETE, anul IV B :

1. E ca și cum ai întreba fluturii dacă au nevoie de aer, iar tu dacă are nevoie de pământ, delfinul de apă, iarna de zăpadă, ziua de soare, abecedarul de slove...

2. Dacă atitudinea sa față de mine denotă înțelegere, bunătate, ajutor și atenție; dacă — atunci când e cazul — e primul om care mă felicită sincer; dacă e în stare, în absența mea, să îndrepte o discuție ce mă umbrește pe nedrept, pe drumul real; dacă — într-o anumită împrejurare — îmi spune cinstit că nu procedez bine — atunci mi-e prieten.

5. Încrederea și, implicit, puțința de destăinuire, respectul, înțelegerea, concordanța în felul de a gândi, răbdarea, discernământul, obiectivitatea.

6. Între oameni care gândesc la fel și care se simt minunat în prezența unui „alter ego“ intrupat de prieten.

7. Din teama de singurătate, din nevoia de a avea un confesor, din nevoia de a ști în ce alt univers personal trăiește un om, din dorința de a fi bun și înțelegător față de altceva, nu numai față de tine.

8. Poate. Prietenia bazându-se pe atașament, ruperea ei m-ar zdrobi. Un astfel de eșec generează neîncrederea în oameni.

10. Când vin momentele de epuizare, da. Singurătatea te ajută să judeci „sine ira et studio“ — ce-ar interveni în prietenie și trebuie restabilit.

Graziella — Mihaela VARVARA, anul II C :

1. Prietenia este esența unei vieți pe care știi și-o trăiești cu adevărat. Ca și dragostea, prietenia nu cunoaște tinerețe și bătrânețe.

2. „Prietenul la nevoie se cunoaște“.

4. Nu. Dacă cunoști firca prietenului, știi ce poate aduce nori negri asupra relațiilor stabilite și eviți manifestările nepermise.

5. Cinstea, demnitatea, puritatea, înțelegerea.

6. Nu este atât de greu să legi o prietenie, mai greu e să știi și-o păstrezi.

7. Am simțit nevoia să împărtășesc

nevoia și bucuriile unei prietene. Într-un cuvânt, am legat prietenii pentru că aveam nevoie de prietenii.

8. Realizarea unei prietenii te face să te cunoști mai bine pe tine. Într-un colectiv, devii tu însuși un bun tovarăș și prieten!

9. Eu n-am rupt prietenii și nu-mi doresc așa ceva.

10. Niciodată!

Liliana IVAN, clasa a VII-a C :

1. Da.

2. În situații deosebite.

3. Depinde de fel de prietenii realizăm. Și aici există limite.

5. Sinceritatea, devotamentul, comportarea corespunzătoare, simpatia reciprocă.

9. În cazul unei prietenii adevărate, încerci un sentiment de regret.

10. În anumite împrejurări simțim nevoia prezenței prietenilor, în altele vrem să fim singuri.

Mioara PIDLEȚA, anul III A :

1. Un proverb albanez spune: „Prietenul bun este poarta raiului“.

2. Prin încrederea, stima și devotamentul pe care mi-l arată, reușesc să-mi cunosc prietenul.

3. „Când îți faci un nou prieten, nu-i uita pe cei vechi“ (Erasm).

4. „Prietenul cel adevărat iubeste în orice vreme, iar în nenorocire este ca un frate“ (Solomon).

5. În cadrul prieteniei, se formează sentimente de simpatie, sinceritate, fidelitate.

6. Prietenia se infiripează între oameni cu o fire asemănătoare, cu concepții comune.

7. Pentru a fi fericit și înțeles, din nevoia de a te destăinui.

Anchetă realizată de
Adriana PELIN

Adriana ANGHELACHE
anul IV A

Tema anchetei viitoare :

**CARTEA
DE
CĂPĂȚÎ**

Teze

Se lasă admirată, se lasă cîntată: e natura concretă, iubită de lume... Se lasă descrisă, se lasă analizată: e natura marilor poeți. Devine simbol: e natura bacoviană, niciodată descrisă.

E realitatea ce-l înconjoară, tristă, chinată, în care apare bizar, solitar, invins. Natura e copleșitor de singură în fața dezcompunerii, a ploii, a uritului. Bacovia se simte singur în interiorul ei, receptiv la orice detaliu: ploaie interminabilă — preludiul înmormîntării sub apă — zăpadă, ce păstrează urme sîngerii ale viețuitoarelor sacrificate, frunze curgînd „ca lacrimi mari de sînge”, „amurg violet”, apăsare determinată de parcuri în care e stăpînă toamna cu lungul ei cortegiu de frunze galbene, izolare în lumea muzicii, visînd la un poet „bizar, singuratic, nebun”, paloare dureroasă a copiilor ce se întorc de la școală și a amantilor fizici.

Cutrelerată pînă la periferia orașului, natura i se înfățișează depresiv, în culori sumbre: galbenul frunzelor — paloarea de fizic —, roșul — reflectat în amurg și frunze („lacrimi mari de sînge”), în lac și bătăista iubitei — negrul de mormînt — simbol al copacilor și florilor carbonizate —, violet — simbol al tristeții copleșitoare. Rar, primăvara, decorul veșnic mohorit sau strident înviorat (de roșu) este schimbat prin culorile pure: „Verde crud, verde crud / mugur alb, și roz, și pur / vis de-albastru și de-azur / Te mai văd, te mai aud”. („Note de primăvară”).

Se integrează în natura bacoviană și ploaia, cu învălirile ei reci și atotcuprinzătoare: „Plouă, plouă, plouă, / Vreme de beție / Și s-ascultă pustiu / Ce melancolie! / Plouă, plouă, plouă...” („Rar”) care se transformă în diluviu (în „Lacustră”: „De-atîtea nopți aud plouînd / Aud materia plîngînd / Sint singur...”).

Apare inimaginabil de tristă natura toamna, cînd prin parcurile „solenne” se aude, sfîșietor și sumbru, zgomotul produs de stingerea ramurilor uscate, cînd răsună cîntecul autumnal ca un „bocet mortuar”, sau iarna, cînd veșmintul alb acoperă pămîntul, atît de imens și atît de greu, încît sfarmă sufletele

NATURA — simbol al unei stări sufletești în lirica lui Bacovia

sensibile, sau primăvara, cînd totul e cum a fost de-o viață, cînd lumea se gîndește la „o nouă suferință pe vechile dureri”, cînd privirea, poate visătoare, poate încîntată a vreunei muncitoare se pierde într-o „zare de azur”.

Totul e predestinat descompunerii: primăvara cînd natura fremătă, pulsînd de o viață ce iese la lumină, Bacovia nu vede decît amestecul de zăpadă topită și ploaia de primăvară, sau toamna, cînd: „Și toamna, și iarna / Coboară — amîndouă / Și plouă, și ninge / Și ninge, și plouă” („Moină”), sau vara, cînd orașul încins e pătruns de miazmele otrăvite exalate de cadavrele ce se descompun:

„Pe catafalc, de căldură-n oraș, iubit, / Inceț, cadavrele se descompun” („Cuptor”). E o natură tristă, bacoviană sumbră și depresivă.

Aurelia PANAETE
anul IV B

Prietenii revistei

TUDOR GEORGE — 50

Bardului strigăm urare

de viață lungă, cu iarbă tină și brazi veseli din zare-n zare. Pe la noi, trec păsările spre mare, albe, oprindu-se mereu în aceeași clipă de zbor, închisă-n arcul mișcării; munții se bat cap în cap pînă seara se opresc trudiți și mindri ascultînd soarele ce s-a topit în ei.

În dimineața asta, e sârbătoare la mine, cuvintele aleargă pe hîrtie, se joacă prin zăpadă fără griji, copii care caută mereu și găsesc ceva ce rezumă într-un chiot limpezit.

Deasupra ta stă nîmbat soarele în amiază cîntînd într-o încheștată curbură la ochii strînși ce absorb spațial. Te afli în preajma unei cete zgomotoase de flăcări tari și iuți în ceasul cînd se rupe truda zilei în două.

Limpezi și rodnice îți sînt vorbele sunînd a bronz cînd se adună la umbră veselă.

Se scurg într-o linie fără capăt și lasă în desene chipuri bătăioase de eroi. Se nasc la fiecare pas, trec mări în talazuri, înnoadă lupte sportive sau sîngeroase. Mereu lupte.

O singură dată ai spus cuvîntul încheștării și murmurul s-a aprins în jurul tău. O dată doar le-ai cîntat pacea și te-au serbat căci erai pacea. Iar lumea răsărise și apusese de

înzecite ori cînd s-au întors la lumină.

Te văd într-un oraș greu de lespezi, în duminica cu ziduri fierbinți și haine albe.

Pe trepte curate te sprijini și urci vuietul stadionului în bătădă. Alergi lingă gazele pistei, dai buzna prin pumni sau țipi din sulită drept în sus; lingă bărbați primești înfrîngeri cu buzele strînse și ochii departe sau sfarmi secunda victoriei cîntînd-o prin largile piețe.

Cînd mulți s-au legat sub imnul tău, gazonul invadează orașul: pe străzi, pe trepte, pe ziduri se urcă rotunda verdeață. Ochii și se umplu și brațul în gest încordat dă semnul mișcării.

Tu, barde, altă muză n-ai, ci schimbătoare mereu și-i una singură, iar în rotirea ei punctezi vreo rimă nouă, mișcătoare.

Aud risul tău prin gîtul ulciorului cu vin ce-l închini în răsărit de soare de ziua olarului.

Da, rîzi în hohot de muze, și de pensule zburlițe. Harnic să le fii stăpîn, haiduce, și mai rodnică să-ți fie a doua jumătate de sus a căsului în ploaia de primăvară!

La vorbe puține mai leg un luminos AHOE!

Tiberiu DIMA
anul III A

Colțul vechilor colaboratori

A fi poet angajat

Desigur, atunci când se vorbește despre poezie trebuie neapărat să se vorbească și despre principalul rol al ei într-o societate, și anume despre educarea omului. Totul depinde de felul cum poezia reușește să educe omul, de profunzimea ei. Este necesară cu alte cuvinte, angajarea poetului în epoca respectivă, participarea lui la noțiunea de nou. Dar ce înseamnă a fi poet angajat? A fi poet angajat înseamnă a ști că ai ceva de spus celor din jur; a fi poet angajat înseamnă a-ți forma o concepție proprie despre artă, viață și istorie; a fi poet angajat înseamnă a scrie pentru oameni, inspirat de oameni, de realitățile și realizările umane; și asta pentru că oamenii sînt singurul element care ia parte în mod direct la progresul societății. A fi poet angajat înseamnă a medita și a fi vizionar — căci ce-i poezia dacă nu viziune? A fi poet angajat înseamnă a scrie o poezie care, pentru cei din jur, să nu fie un zid de marmoră, ci unul — ușor vulnerabil — de zăpadă. A fi poet angajat înseamnă a fi realist; și a fi realist nu înseamnă, cum cred unii, a transcrie realitatea, ci înseamnă a emite idei care să nu se ridice împotriva prezentului, umanului și binelui; a fi poet angajat înseamnă a fi patriot; și a fi patriot nu înseamnă neapărat a scrie în poezie cuvîntul PATRIE, cum cred unii; și asta pentru că orice cuvînt al acestei limbi — într-o poezie — înseamnă tot PATRIE. A fi poet angajat înseamnă crede în poezie ca-ntr-o conștiință a purității.

Virgil PANAIT

Scriitori focșăneni de altădată

(Urmare din pag. 489)

La salutul meu, învățătorul Viorel Ciocirlan m-a oprit, și după ce m-a întrebat cum merg cu școala, m-a prezentat bătrînului din grădina publică.

— Uite, tată, un fost elev de-al meu.

Asta a fost tot. Între timp îi citisem volumele: „Inimă de mamă“, „Pe plai“, iar mai tîrziu romanul „Du-te, dor“!

Așa l-am cunoscut pe Ion Ciocirlan. Apoi l-am mai văzut odată, sau de două ori, parcă, la ședințele „Ligii Culturale“.

A murit la 17 decembrie 1941 și înmormîntarea s-a făcut la 21 decembrie la cimitirul sudic, la cîțiva pași de crucea lui Duiliu Zamfirescu. A murit bătrîn și uitat învățătorul și scriitorul prețuit de Spiru Haret, de Simion Mehedinți și de Nicolae Iorga și care a fost prieten cu scriitorii vremii lui, cu St. O. Iosif, cu Girleanu și cu mai toți sămănătoristii.

Revista „Făt-Frumos“ care apărea la Cernăuți sub conducerea profesorului universitar Lecca-Morariu a publicat la moartea sa două articole, unul semnat de scriitorul I.M. Dimitrescu și altul de profesorul Ion Diaconu.

O altă figură de mare izolat, care a trăit în inima acestui oraș a fost un poet cu vrednice calități artistice. E vorba de Const. Alex. Mironescu, autor al unui volum de „Poezii“, apărut în editura „Cartea Românească“, în 1933.

Criticul Ilarie Chendi, în volumul său de cronici literare apărut în 1911, unde îi consacră un medalion, regreta că tînărul poet absorbit de profesia de avocat neglijează literatura. Mai mult decît atît, îi reproduce și o poezie.

În volumul de „Scrieri alese“ de George Topîrceanu, ediție îngrijită de Al. Săndulescu, apărută la Editura „Minerva“, în 1971, în vol. 2, publicînd corespondența lui Topîrceanu cu prozatorul N.N. Beldiceanu, din anul 1915, se vorbește despre o șezătoare literară organizată de către Topîrceanu la Focșani, cu intenție,

și de Const. Al. Mironescu. La șezătoare au participat, așa cum reiese din scrisorile lui Topirceanu, (dealtfel există și o fotografie): M. Sadoveanu, Cincinat Pavelescu, Mihail Codreanu, N.N. Beldiceanu, D.D. Pătrășcanu, Const. Alex. Mironescu, Hortensia Papadat-Bengescu, actrița Aglae Pruteanu și alții.

Îl întâlneam deseori pe stradă mergând grăbit, încruntat, gânditor. După ce i-am citit volumul de versuri, îl priveam cu admirație, Era în anii celui de al treilea deceniu.

În anii 1940, 1941 și 1942, i-am solicitat prezența la câteva șezători literare pe care le-am organizat cu concursul unor scriitori din Capitală. Printre creatorii locali care cinsteau aceste festinuri literare erau: Virgil Huzum, Pavel Nedelcu, I.M. Dimitrescu și Elena P. Iosif.

Atunci am bătut și la ușa poetului Mironescu. S-a scuzat că nu se simte bine cu sănătatea, că nu-i place să apară în public, că n-a mai scris de mult. Eu am insistat cerându-i permisiunea să-l trec pe afiș. N-a protestat, dar de venit n-a venit. Din mărturisirile fiului său, dr. Paul Mironescu, distins medic la policlinica Casei Șcintei am aflat că au rămas multe manuscrise inedite, multe epigrame (din care a și publicat câteva într-un ziar local „Atacul”, devenit mai târziu „Milcovul”, pe care îl scoțea un ziarist entuziast și vrednic, Const. Dumitrescu-Baltag). Prietenii comuni mi-au povestit că era un bun lector de poezie și că își citea foarte frumos poeziile.

Volumul său de versuri este mărturia unui artist de mare finețe lirică, în care magia cuvântului emoționează și captivează prin armonia clasică a versului inspirat. Câteva dintre poeziile sale ca: „Marta”, „Greti”, „Amintire” și alte câteva, au circulat puse pe muzică și cîntate ca romănțe.

Prin vara anului 1939, la Galați, un poet local, Emil Maur-Passini, care figurează în antologia poetilor de la „Literatorul” lui Alex. Macedonski, o seară întregă mi-a recitat din versurile focșăneanului nostru.

I-am povestit cîndva lucrul acesta lui Mironescu, adăugînd că Emil Maur, neavînd volumul, i-am trimis exemplarul meu. Anul trecut am găsit un volum la anticariat și astfel cartea și-a reluat locul într-un raft al bibliotecii, la loc de cinste, după ce l-am mai citit de câteva ori.

Ion Larian POSTOLACHE

4) Ion Ciocîrlan a început să publice mai întîi sub pseudonimul Marioara Florian. Titlurile volumelor sale: **Pe plaiu**, **Traicul nostru**, **Inimă de mamă** (premiat de Academia Română), **Vis de primăvară**, **Fără noroc**, **La vatră**, **Flăminzii**, **Tainele munților** și romanul **Du-te, dor**.

Colțul vechilor colaboratori

Gînduri

Trebuia să apară muntele pentru ca omul să aibă ideea măreției. Dar odată ajuns sus, i-a văzut tot mai mici pe cei rămași jos. Și astfel fu inventată luneta.

★

Norocul e întocmai ca o barcă de hîrtie. Nici nu naufragiază, dar nici să acosteze nu ajunge. Lipsesc vîslele — adică munca.

★

Capriciile sînt, oarecum, rădăcinile prostiei implantate în rațiune. Vorba ceea: fiecare om cu păsărica lui. Ce te faci cu cei care au cîte un struț?!

★

Orice om de spirit pune accent pe faptul că un prost nu poate s-o facă pe înțeleptul, pe cîtă vreme un înțelept își permite s-o facă uneori pe prostul. Morala? La un punct oarecare se poate ajunge în două moduri: urcînd sau coborînd.

*

Numai două categorii de oameni tratează problemele minore cu gravitate: proștii și abstracții. Vorba lui Napoleon: de la nobil la ridicol nu-i decît un pas.

★

Paradoxal, dar inteligența și cultura unui om cresc în raport direct nu cu cît se acumulează mai mult, ci cu cît acesta împarte mai mult din ce are semenilor săi. Groapa se mărește pe măsura ce se scoate din ea.

★

Unii, producînd haz, se cred spiritali. Din păcate sînt numai riicoli.

★

Există în marea masă a omenirii două categorii distincte: oamenii și... indivizii. Unii concep, ceilalți acceptă întocmai existența. Primii trăiesc, ceilalți există numai.

★

Prostia și viciele sînt unele din condimentele civilizației. Pe viitor se preconizează regim.

Maricel POPA

Foști elevi ai Liceului „Unirea“

VIRGIL HUZUM

Soveja

*In gînd cu dor de bucurie
străbați cărarea plin de rouă...
Se-nalță visul în lumină
vestind alai de primăveri.
O floare cîntă unei frunze,
un nor e-n formă de ferigă,
printr-o săgeată sau un zîmbet,
pămînt și cer sînt laolaltă,
alăturînd aceleași fibre,
ca zimț de zimț să se înfigă.
Lumina dulce-a primăverii
din cerul ei nu vrea să cadă !
Se pierde soarele-ntre ramuri,
se-aude freamătul departe
și lunecă sub arbori apa,
se pierde-n aburi străvezii,
strivindu-și în lumină stropii...
Spre cer privirea se ridică
să-ți fie pasul înțelept
În zare legănîndu-și trupul,
în zbor se pierde o rîndunică,
săgeată vie de lumină,
să-și recunoască drumul drept.
Ascuns de iarba cea înaltă,
vrei să te-nalți în zbor pe aripi,
încet de-azur mai mult te-apropii,
vrei inima s-o legi mai trainic
de tot ce este în afară,
zvîrlit în cer cu-o ciocîrlie,
acoperit umil de trestii,
alături de un spic de grîu.*

Vrîncenii la Roma

*Columna crește-n Roma ca bradul sus în munți.
În for îmi legăn visul sub imperiale frunți.
Din sîngele eroic s-au închegat frontoane,
la poalele columnei au răsărit azi maci,
stau albe, secerate epave de coloane
ca trunchiuri doborîte în codrii noștri daci.
Sînt oile și baciul, pierduți fără de urmă,
ca-ntr-o poveste veche, știută din bătrîni...
Am regăsit păstorul și oile din turmă
și foc în templul Vestei e ca la noi la stîni.
În zeghea vremii duse, columna, zvelt păstor
cu turmele de pietre a poposit în for.*

Colind

pentru

Avram Iancu

*Pe munți înalți ce-anjung la cer,
prin luminișuri de pădure,
printre păduri de fag și cer,
la margini de prăpăstii sure,
trece Domnul Ler, oi Ler !
Cînd aburi se desprind din văi
și codrii se adună-n cete,
îl vezi pășind pe aspre căi...
Doar vîntu-i flutură prin plete
și umbra-i trece peste văi.
Din munte și-a făcut cetate
să fie sprijin pentru Moți,
a vrut pămînt și libertate,
a sîngerat pentru noi toți.
S-a luminat un colț de cer
și norii se rotesc în rînduri
ca răsuciți talași de fier.
De mult s-a îngropat în gînduri,
printre păduri de fag și cer.
Nu mai răsună nici un glas...
S-a-nțins pustiul pe sub creste
— Din viața lui ce-a mai rămas ?
Frivește împietrit doar peste
păduri și trece-ncet la pas.
Printre păduri de fag și cer
trece Domnul Ler, oi Ler !*

Poate că ar fi fost mai nimerit să-mi încep această dificilă misiune — căci totdeauna este greu să descrii în cuvinte frumosul — cu un vers măcar, din celebra „Doină” a lui Alecsandri... Cu siguranță el putea să creeze atmosferă, să-mi netezească puțin calea; dar primul pas fusese deja făcut, deci totul era prea târziu. Și totuși subiectul oarecum cunoscut, căci îl purtam parcă săpat în suflet, mă face să parcurg fără zăbavă filele neamului nostru înmănunchiate în volumul „Doine și strigături din Ardeal” date la iveală de dr. I. Urban Iarnik și Andrei Bârseanu.

Este emoționant faptul că și suflurile străine pot vibra în fața minunatelor noastre creații populare. Am spus aceasta căci atentul cercetător nu este altul decât dr. maghiar Urban Iarnik.

Această ediție remarcabilă realizată la București în anul 1885 se bucură și de prefața semnată de Andrei Bârseanu.

Meritul de căpetenie în adunarea creațiilor strinse în această lucrare îl are canonicul metropolitan din Blaj, Ioan Moldovanu. Ca profesor de gimnaziu, în acest vechi centru de cultură românească, el a sădit în sufletul elevilor săi dragostea aceasta firească pentru literatura noastră populară. Îndemnul învățatului profesor au prins rod și începând cu anul 1863 s-a făcut o amplă culegere de producții populare din multe părți ale Ardealului: ținutul Mureșului și al Tîrnavelor, Munții Apusenii, ținutul Sibiului și Țara Hațegului.

Aceste emoționante manuscrise vor rămâne la I. Moldovanu pînă în 1879, cînd le încredințează spre folosire profesorului universitar Urban Iarnik — docent la Universitatea din Viena.

Captat de noutatea și frăgezimea lucrărilor, profesorul se apucă imediat de o triere impusă de numărul lor foarte mare, însă dificilă căci nivelul calitativ al tuturor era ridicat. Volumul are trei secțiuni. În prima, sînt incluse doinele, în a doua — strigăturile, iar în a treia — „Varia” (cîntece bătrînești, două colinde și „închinarea cu paharul”).

Cum sutele de doine nu puteau rămîne amestecate ele au fost reimpărțite astfel: doine de dragoste, dor, jale, muștrări și blestemuri, doine haiducești și de cătanie, iar

Cartea rară

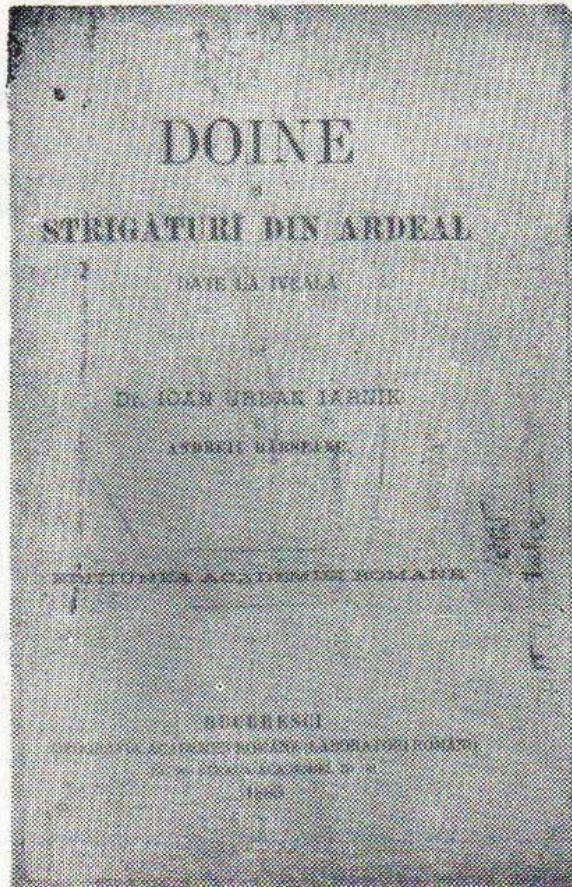
strigăturile în strigături glumețe și satirice. Deci, astfel aranjate erau gata în anul 1882 — însoțite de glosarul de cuvinte realizat de Iarnik și adnotările de rigoare. La cererea realizatorilor, Academia Română din București desemnează pe Vasile Alecsandri cu cercetarea lucrării.

În urma raportului pozitiv al acestuia, la 16 martie 1883, se hotărăște tipărirea lucrării pe cheltuiela Academiei.

Tipărirea durează doi ani, iar ortografia întrebuintată a fost cea fonetică.

Studiind cu atenție și aceste nestemate ajungem la concluzia firească că poezia populară română este aceeași pretutindeni, modul de simțire nu diferă de la o provincie la alta, căci „geniul românesc este același peste Carpați și peste Dunăre, cum este și dincoace de Milcov” (Alecsandri).

Mihaela POPESCU,
anul I C

REVISTA

E V I S T E L O R

Ultimul număr al revistei „Pre-ludii”, publicație a elevilor Liceului „Tudor Vladimirescu” din București, oferă cititorilor un bogat sumar.

Acest număr se distinge prin varietatea materialelor, precum și prin conținutul de informații utile pe care le oferă cititorilor.

Cea mai mare parte din cuprinsul revistei este dedicată încercărilor literare, atât din domeniul prozei, cât și al poeziei. Dintre acestea, atrag atenția lucrarea distinsă cu premiul I la faza pe țară a Concursului de literatură „Mihai Eminescu”, ediția 1974, „Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!”, semnată de Ioana Adriana Culceag, poeziile publicate de Mihaela Grosu — „Păsări de noapte” și „Cît timp a trecut de-atunci, Zamolxis”, precum și cele semnate de Cătălin Ciornei — „Departé”, „Pulsînd” și „Nu-i mult”. De asemenea, atrage atenția în cadrul rubricii „Din istoria omenirii”, articolul „La descoperirea unui oraș Maya”, o reușită traducere din revista „Atlas”, semnată de Anca Dragomir, iar în domeniul științific lucrarea lui Eduard Cristea, în care se dau indicații radiomatorilor în construcția unui amplificator stereofonic.

De reținut este faptul că revista se prezintă într-o ținută grafică deosebită, ceea ce oferă un plus de atractivitate pentru cititor.

Ioan CONSTANTINESCU
anul II B

Numărul 4/1975 al revistei „Limba și literatura română”, publicație trimestrială pentru elevi, editată de Societatea de științe filologice, oferă cititorului un bogat conținut, în care alături de articole semnate de nume consacrate ca cel al lui Dumitru Micu („Șt. O. Iosif — un veac de la naștere”) sau al acad. Iorgu Jordan („Expresii, locuțiuni și zicale românești”), își încearcă apariția în circuitul valorilor literare tinere condeie (Valentina Ciobanu, Florica Mone, Gh. Cucu), în poezii de o caldă sensibilitate specifică vârstei lor (la rubrica „Debuturi”).

Din variatul sumar al revistei, rețin atenția și rubricile „Literatură universală”, în care Maria

Brăescu semnează articolul „Scriitori clasici români, traducători din literatura universală”, dialogul consemnat de Tudor Opreș cu purtătorul culturii și literaturii române în Belgia, Mihail Steriade, la rubrica „Convorbiri cu scriitorii”, colțul „Tinerelor talente”, precum și „Insemnări pe marginea cărților”.

Merită, de asemenea, a fi remarcată colaborarea corespondenților din țară ai revistei, care alături de colectivul redacțional contribuie la închegarea unei reviste utile și atractive.

Clement SATALA
anul II B

„Curierul liceului „I. L. Caragiale” din Ploiești, revistă care împlinește 84 de ani de la apariția primului său număr, se prezintă și de această dată cu un bogat conținut tematic. Ultimul număr sosit la redacția noastră se deschide cu „Imnul școlii”, omagiu adus celor care s-au străduit să păstreze vie flacăra cunoașterii în acest lăcaș de cultură.

Un loc important este acordat creațiilor literare: printre alții se remarcă eleva Rodica Șerban cu poezia „Cercuri de miini”, eleva Mihaela Vulpescu cu poeziile „Joc” și „Primăvara”, precum și compozițiile în proză grupate la rubrica „Compuneri literare”.

Profesorul emerit C. M. Boncu semnează articolul „I. L. Caragiale — elev”, care prezintă informații interesante cu privire la viața de elev al școlii primare și al gimnaziului din Ploiești, a marelui dramaturg.

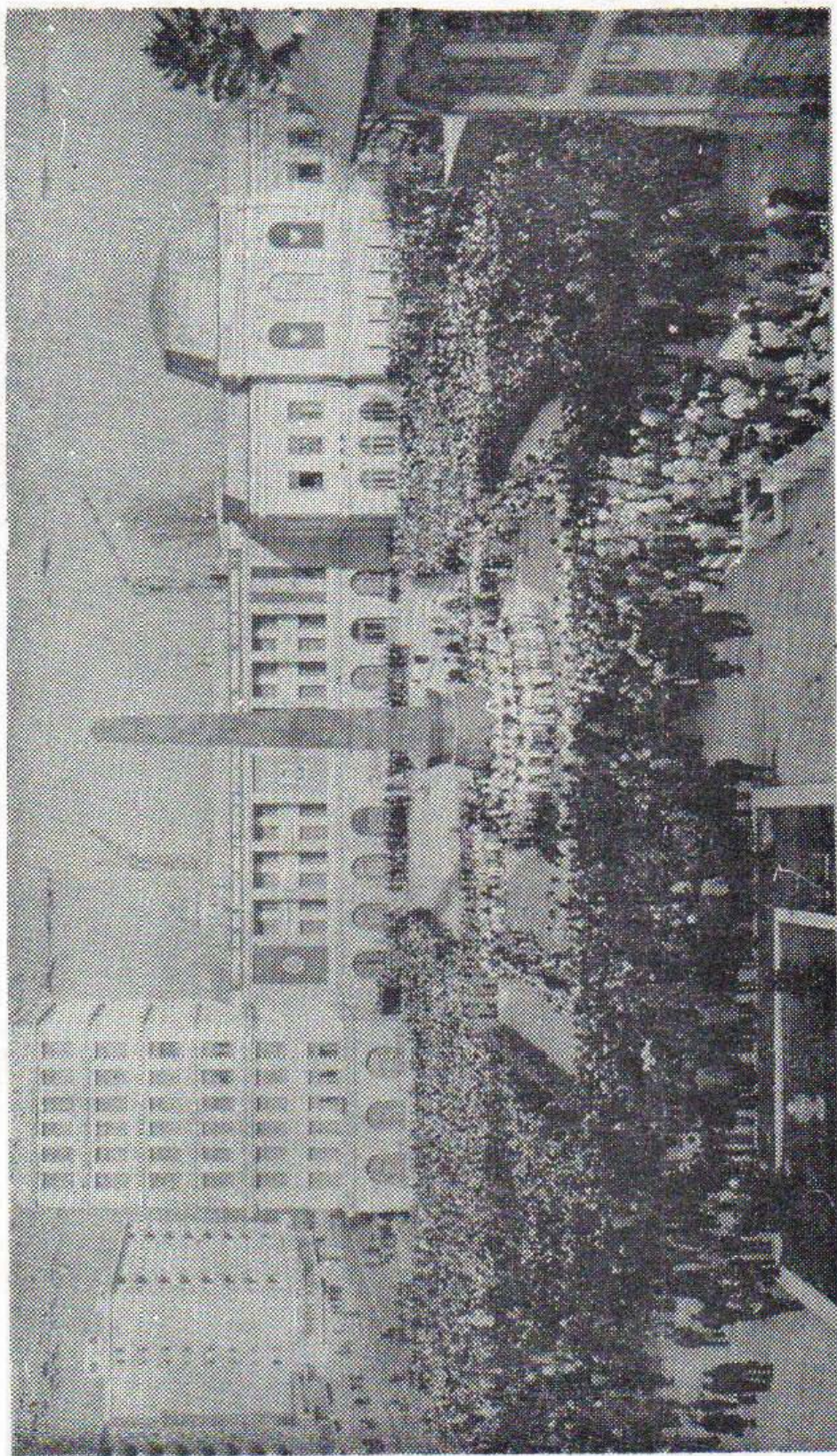
Paginile dedicate secțiunii științifice prezintă probleme și articole de un larg interes din domeniul matematicii (articolul „Limbeje de programare”), al fizicii (Elemente de mecanică analitică), al chimiei și biologiei. Rețin atenția și anchetele „Despre legarea învățămîntului de practică” și „Îmi place specialitatea în care fac practică”.

Revista mai cuprinde articolul „Știți... să învățați?” care dă indicații utile despre modul în care se învață eficient.

Prin varietatea articolelor sale și prin problemele de actualitate care sînt prezentate în cadrul ei, revista „Curierul liceului” oferă o lectură plăcută și instructivă.

Niky DRĂGHICI
anul II B

Memoria oraşului

La 24 IANUARIE 1976, în prezenţa a peste 10 000 de cetăţeni,
a fost dezvelit OBELISCU L UNIRII, operă a maestrului
ION JALEA.

Foto : N. MOLDOVEANU

Manifestări literare

Relația dintre poezie și muzică

Pe această temă, redacția „Revistei noastre”, în colaborare cu Casa municipală de cultură din Focșani, a organizat, în decembrie 1975, la Liceul „Unirea”, un dia-

log, la care au participat ca invitați: compozitorul Aurel GIROVEANU, muzicologul George SBIRCEA și poetul Romulus VULPECU.

Condiția poeziei patriotice

La 19 ianuarie 1976, membrii cercului literar „I. M. Rașcu” au primit vizita poetilor Dan DEȘLIU și Traian IANCU. Cele mai multe întrebări adresate oaspeților s-au referit la epopeea națională și condiția poeziei patriotice. Au citit din creațiile lor: Mihaela DULCU și Constanța TAZLAU, iar din lucră-

rile Rodicăi Șoricău — Tiberiu LOGHIN. Momente din cadrul acestei ședințe au fost surprinse de o echipă a TELEVIZIUNII ROMANE și transmise la „Club T” din 24 ianuarie 1976, emisiune realizată de Jeana GHEORGHIU și Dan NECȘULEA.

Rolul activității gazetărești în evoluția scriitoricească

Tinerii redactori ai „Revistei noastre” s-au interesat, în cadrul dialogului purtat cu poeții: Nicolae DRAGOȘ, Mircea DINESCU, Dju FLĂMIND, Dumitru M. ION, Mircea Florin ȘANDRU, Dorin TU-

DORAN, Dan VERONA, de rolul activității gazetărești în evoluția scriitoricească. Cu acest prilej, au citit: Cornelia IACOB, Mihaela DULCU, Constanța TAZLAU și Adriana CHIRU.

Dezbateri

La 28 februarie a.c., profesorii de limba și literatura română din Focșani, Adjud, Panciu, Mărășești, Vidra și Odobești s-au întâlnit la Liceul „Unirea” cu prozatorul DINU SĂRARU, în prezența căruia au discutat romanul NIȘTE ȚĂRANI. Dezbaterile au fost conduse de prof. Petru DIMA, responsa-

bilul cercului pedagogic și președinte al Filialei S.S.F.

Cu acest prilej, a fost inaugurat cabinetul de literatură al Liceului „Unirea”.

★

Aceste dialoguri vor fi publicate în numerele viitoare ale revistei.

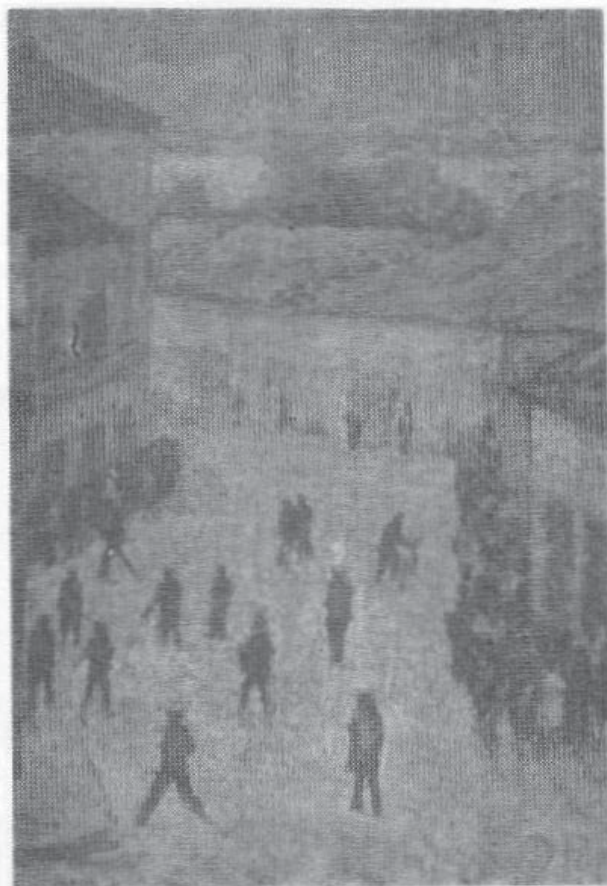
„Grai și suflet românesc”...

...este titlul emisiunii realizate de RADIO IAȘI, la Liceul „Unirea”, cu participarea elevilor: Adriana ANGHELACHE, Adriana PELIN, Doinița RUMEGA, Gabriel DULCU, Doina NEAMȚU, Lia VAIDES, Gabriela GĂINĂ, Melania MIHĂES-

CU, Tiberiu DIMA, și a profesorilor: Marieta TUDORACHE, Aurel BUDESCU și Petru DIMA. A fost transmisă la 28 ianuarie 1976. Durata: 30 de minute.

Redactor: Camelia SAVITESCU.

Plastică

DUMITRU POPA

fost profesor al Liceului „Unitatea”, poate fi întâlnit fie la marginea orașului, fie în munți, fie pe lângă calea ferată.

Este la a XIII-a expoziție personală și te întrebi de unde atîta vibrație artistică? Picturile sale sînt poeme dăltuite în asprimea pietrei („Drum la Reghiu”, „Gura Reghiului”, „Moară în Vrancea”), în moliciunea zăpezilor („Iarnă la Greșu”), în obrazul fragil al florilor („Flori de cîmp”, „Trandafir”, „Flori”) a căror viață scurtă este potențată de Dumitru Popa în tonuri de un roșu aprins și oranj. Totul respiră căldura unor mari ardere interioare, care dau tablourilor acel aer de năvalnică tinerețe, glîglie puternic vrînd parcă să inunde din „Toamnă la Pitulușă” „Toamnă în crîng”. Este o pictură deschisă, în care perspectiva se realizează prin alternarea planurilor cromatice.

Opera lui Dumitru Popa se remarcă printr-o mare expresivitate, bogată în sensuri metaforice.

Adriana CHIRU

Matematică

PROBLEME PROPUSE

1) Să se determine maximul funcției:

$$y = 2 \sin x + 3 \cos x$$

Vasile PINTILIE
anul II A

5) Să se înlocuiască literele cu cifre în următoarea adunare:

unu + patru = cinci

ținând cont că literele diferite reprezintă cifre diferite, iar literele care se repetă reprezintă aceeași cifră.

Gh. GROSU
anul II A

2) Să se rezolve ecuația:

$$2x^4 - 4(6 + \sqrt{5})x^3 + 3(41 + 12\sqrt{5})x^2 + ax + b = 0$$

știind că numerele a, b și toate rădăcinile ecuației sînt reale.

3) Să se rezolve ecuația:

$$x^3 - (3 + 6\sqrt{3})z^2 + (30 + 12\sqrt{3})x + p = 0$$

știind că numărul p și toate rădăcinile ecuației sînt reale.

4) Să se rezolve ecuația:

$$9x^5 - 15(3 - \sqrt{2})x^4 + 10(11 - b\sqrt{2})x^3 + ax^2 + bx + c = 0$$

știind că numerele a, b, c și toate rădăcinile ecuației sînt reale.

Nicu DOBRE,
anul IV D

Se da ecuația:

$$\begin{aligned} & \frac{1}{x+111111111} + \frac{1}{x+222222222} + \frac{1}{x+888888888} + \frac{1}{x+999999999} = \\ & = \frac{1}{x+111111111(5+\sqrt{n})} + \frac{1}{x+111111111\sqrt{25-n+15}} + \\ & + \frac{1}{x+111111111(5-\sqrt{n})} + \frac{1}{x+111111111(5-\sqrt{25-n})} \end{aligned}$$

a) Să se rezolve ecuația știind că $n \in [1; 24]$, fiind un întreg natural

b) Să se arate că dacă x, ξ, z :

$$x_1 = \lg_2 (\lg_e \sqrt{\sqrt{\dots\sqrt{2}}}), \text{ nr. radicalilor fiind } 555555555, \text{ și că}$$

$$1976 = -\lg_2 (\lg_2 \sqrt{\sqrt{\dots\sqrt{2}}}), \text{ unde nr. radicalilor este } 1976.$$

Generalizare.

Teodor MIHAL,
anul III B
Liceul de mecanică nr. 1 Focșani

Fizică

PROBLEME

1. O vergea dintr-un material cu densitatea mai mică decît densitatea apei, neomogenă și cu secțiunea constantă este introdusă într-un vas cu apă și așezată orizontal la fundul vasului. Se pune întrebarea cum va ieși la suprafață vergeaua dacă este lăsată liberă?

Gheorghe GROSU
anul II A

2. Un corp de masă m este lăsat să cadă în apă de la o înălțime h . Corpul este aruncat de apă pînă la o anumită înălțime. În momentul cînd viteza sa este zero, i se aplică corpului o forță egală cu forța arhimedică. Corpul cade din nou în apă și sare pînă la înălțimea h' . Se cere h . Densitatea corpului este cunoscută. Se neglijează frecările de orice gen.

Gabriel DULCU
anul IV A

Măsurarea rezistențelor și a condensatoarelor (II)

În acest număr prezentăm o variantă portabilă a punții prezentate în numărul trecut, pentru măsurarea rezistențelor și a condensatoarelor.

În locul tensiunii alternative date de rețea prin transformatorul respectiv, se folosește un generator cu o frecvență de aproximativ 1000 Hz, alimentat de o baterie de 4.5 V. Deci, înlocuind transformatorul punții prezentate în numărul trecut, cu acest generator obținem o nouă punte care prezintă o mai bună sensibilitate și poate fi folosită în orice loc, deoarece este independentă de rețea. Cele trei tranzistoare folosite sînt de joasă frecvență. T_1 și T_2 trebuie să fie de același tip. Ele pot fi EFT 321-323 sau EFT 351-353. Primele

două formează un multivibrator sau un circuit basculant astabil. T_3 funcționează ca amplificator al tensiunii date de multivibrator.

Tensiunea aplicată punții poate fi reglată, modificînd sensibilitatea, acest rol îndeplinindu-l potențiometrul P_1 .

Montajul se va realiza cît mai compact pentru a se obține un aparat de dimensiuni reduse, portabil. Mărimea sa se va reduce considerabil dacă se vor folosi piese miniatură realizate pe cablaj imprimat.

Reamintim că acest aparat nu poate fi folosit la măsurarea condensatorilor electrolitici.

Gabriel DULCU,
anul IV A

